

<p>Modře označené štítky znamenají, že není zaplacené předplatné! Předplatné na jeden rok je 38,10+ 1,90 (GST) = 40 kan. dolarů Cena 1.62 + 0.08 (GST) = 1.70 dolaru.</p>	<p>Agreement # 40005374/ Registration # 09089</p>		<p>Telefon: 416/530-4222 647/728-0654 Praha: 222-261-811 E-mail: abe@zpravy.ca abe@satellite1-416.com</p>
	<p>Datum, dokdy jsou noviny předplaceny, je v pravém horním rohu štítku! ISSN 1186-9283 (Print) ISSN 1923-1784 (Online)</p>	<p>J Time Committed À délaí convenu</p>	

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 16.

(465.)

Vol. 20.

Thursday,
September 9,
2010

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

Trochu o násilí a nenásilí

Můj synovec častokrát argumentuje slovy: „Nejsme v roce devatenáct set šedesát tři!“ Má pravdu. A dodejme: Bohužel! Šedesátá léta jsou pro většinu nás starších něčím, co symbolizuje období naděje a bezstarostnosti, které kazila snad jen vietnamská válka. Radostná hudba Beatles nebo Mamas and Papas kontrastovala s provokativními Stones a Who a mezi nimi se nacházel melancholický Eric Burdon a Animals. Do světa folku vpluli Bob Dylan a Leonard Cohen. Svůj protest proti světu násilí sdělovala Joan Baez. V Praze se najednou objevila divadla Malých forem. V kině se mohlo chodit na české filmy, které patřily k nejlepším na světě. To se nedá říci o dnešku, kdy poprvé v historii Torontského filmového festivalu zde nebude uveden ani jeden český film, i když právě letos se na plzeňském festivalu *Finále* objevilo hned několik dobrých filmů jako třeba *Kawasakiho růže* od Jana Hřebejka. Kde se stala chyba, zatím nevím.

Možná je to tím, že se změnila doba a filmy, které hovoří o hlubších věcech nikoho nezajímají. Jednou z charakteristik tohoto období byla otázka násilí ve společnosti. Mluvili o něm francouzští šansoniéři stejně jako Jiří Suchý, květinové děti, hippies a beatníci. Jenže přišel rok 1968 a s ním přišlo nejen české vystřízlivění. U nás převládla myšlenka, že komunistický režim je svinstvo, ale že se proti tomu nedá nic dělat a prostý lid začal budovat své chalupy, chaloupky a chatičky, protože to se jezdit stejnak nemohlo. Jenže přišel rok 1989 a ono to bez jediného výstřelu prasklo. Vše se stalo nenásilnou, přímo pokojnou cestou. Nastala doba tunelování, někomu se podařilo vytunelovat českou námořní flotilu, jiným Barrandov, některým Sokol, jiným třeba i nějakou tu menší církev.

Nyní jsme svědky tunelování dějin. A tak místo nenásilí dostáváme jiné hrdiny. Dovídáme se, že proti komunismu se mělo bojovat se zbraní v ruce a pokud nepadl ani jeden výstřel, tak to nebyl žádný odboj. Jsem rád, že v minulém čísle Josef Čermák znovu otevřel otázku bratří Mašínů a Milana Paumera. Překvapilo mne, když ČSSK udělilo této trojici Masarykovu cenu. Nakonec to je věc Sdružení, co dělá a pokud to proběhne demokratickou cestou, musím uznat, že jsem v menšině a nebylo by to poprvé. Jenže jsem byl na poslední schůzi výkonného výboru sdružení před zmíněným kongresem a o udělení ceny ani slovo. Pak jsem odjel do Prahy a tam jsem se dověděl z televize o tomto ocenění. Bez jakékoliv diskuse se vyřešil jeden ze základních etických problémů.

A tak se možná během doby dovíme, že to byla jediná skupina, která vlastně proti komunismu bojovala. Nedávno mi jeden můj přítel řekl: „Oni totiž Mašínovi znepokojují všechny ty Čecháčky, kteří ukliželi ten svůj kostelíček a považovali to za odboj.“ Odpověděl jsem mu, že k tomu bylo zapotřebí možná více odvahy než k prostřelení se na Západ.

Skutečnou odvahou je totiž stát za svou pravdou, jak říká jeden spirituál a, použiji-li Havlova výrazu, tak je zapotřebí *existenciálního ručení*.

Vím, že to není většinový názor, ale překvapilo mě, kolik měl pozitivních ohlasů právě článek Josefa Čermáka, který byl rovněž uveřejněn v internetovém vydání *CzechFolks.com Plus*:

Břetislav Kotyza: Jsem vnitřně potěšen závěry Vašeho článku - Prezidentské zastavení u pátého příkázání. Jsem z těch, co zůstali doma na své hroudě a děkuji zde tímto všem „krajánkům“, že svůj odchod z tehdejší Československé republiky uskutečnili jen na vlastní nebezpečí. Bez pošípnění si vlastního svědomí vraždou člověka. Vražda zůstává vždy jen vraždou. Zájem společnosti o toto téma, včetně rozdílnosti názorů na vinu či nevinu aktérů, svědčí o hlubokém povědomí národa o základech křesťanské morálky. Vyhnutí jsme se rovněž, jak doufám i do budoucna, nejčernější události v dějinách každého národa: Občanské válce.

Barbara Semenov: Jedním slovem - BRAVO za tento článek. Osobně jsem se dlouho s touto záležitostí potýkala, protože se stoprocentně ztotožňuji s názorem pana Čermáka, ale nikdy jsem neměla odvalu tento názor veřejně vyslovit vzhledem k tomu, že by se značné části čtenářů pravděpodobně nelíbilo. Dovolím si toto odvážné a významné zamyšlení Josefa Čermáka otisknout v rámci spolupráce s redakcí CzechFolks PLUS ve svém časopise Čechoaustralan.

Jan Waldau: „Dr. J. Čermákové se podařilo v článku vyjádřit a logicky zdůvodnit pochybnosti, které mnozí měli při návrzích na udělení cen a vyznamenání Mašínově skupině. Nedokázali jsme je však tak přesvědčivě zdůvodnit, jak se to podařilo v článku J. Čermáka. Doufám, že si hodně lidí článek přečte a nad věcí se zamyslí. Myslím také, že článek napsal právě včas, kdy se po smrti Milana Paumera opět podávají návrhy na vyznamenání skupiny prezidentem republiky.“

Alena Martinů: „Včera jsem se náhodou podívala na Satellite a našla jsem tam váš článek o bratřech Mašíněch a Paumerovi. Moc se mi líbil, je skvěle napsaný. Je to přesně to, co si já také myslím a co jsem se snažila před těmi dvěma lety říct ve svých komentářích pro Nový domov. (Já to ovšem dělala velmi neobratně.) V každém

případě vám děkuji; moc jste mě potěšili!“

Marie Zieglerová: „Velmi si vážím dr. Čermáka a považuji za čest, že se mohu svojí troškou práce podílet na úpravě a zveřejnění jeho textů. Vážím si jeho erudice vycházející z životních zkušeností, důkladné znalosti problému v celé jeho šíři a hloubce, i logického zdůvodnění důsledků, které vede čtenáře k pozornému vnímání argumentů. Přiznávám, že jsem sice problém „Mašínů“ povrchně znala a vědomě jejich počínání neschvalovala, ale teprve tento článek dr. Čermáka mi poskytl dostatečně pádné srovnání toho, že když dva dělají totéž, nikdy to není totéž. A zamrazí mě při představě, že by se panu Paumerovi připeřilo do cesty dítě, které, cituji: „Mělo by prostě smřlu...“ Asi je naivní moje přesvědčení, že by pro budoucnost planety stačilo, aby člověčí populace žila podle deseti jednoduchých přímočarých příkázání... nezabiješ... nepokradeš... nesemlíš... Proč by to nešlo u lidí, když všechny ostatní živočišné druhy dokáží dodržovat daná pravidla smečky, rodu, roje...?! A máme vůbec právo sami sebe považovat za „homo sapiens“?!“

Martin Příbáň: „Děkuji Vám za článek, který je napsán upřímným jazykem. Vyjadřuje hluboké zamyšlení nad letitou skutečností smrti lidí a morálním aspektem samotného zabití. Při hledání historických paralel je možné spatřit i podobnosti v sv. Václava a jeho zabití, z ruky jeho bratra. Mžikové rozhodnutí bratra Boleslava a nebo připravená akce jak ukončit vyjednávání slabého bratra... Jistě je, že z bratra Václava se stal světec a patron národa a bratr Boleslav zůstal v historické šedi. Každý národ potřebuje své hrdiny, jak bylo v článku napsáno, to aby příští generace si mohly připomenout své kořeny a nebo nacházet vzor pro následování. Čím déle od události bude, tím rozostřenější může být fokus pozorovatele. Morální hledisko však zůstává neměnné, tedy alespoň pro náš národ.“

Paterka (došlo e-mailem do Satellitu): „Četl jsem, či čtu, zajímavý, ač dle mne tak trochu zamotaný článek pana Čermáka o bratřech Mašíněch a Paumerovi. Ono je to složitější. Bratři Mašínové dostali od prezidenta ocenění. A v dalším vyvíjeli protikomunistickou činnost. A dle některých názorů, přispěli také dílem příslušným k likvidaci totalitního režimu. Jaká byla po válce a osmačtyřicátém situace, asi každý dospělý ví. Evropa (a nejen Evropa) rozdělená mocnostmi dle jaltské konference, v té době spojenci. Byly skupiny, které se skutečně snažily režim snad svrhnout. Jistě. Ale mělo to naději na úspěch? V té době po Únoru určitě ne.“

Čili po r. 48 mohli odbojáři národu sdělovat, že nesouhlasí se stavem, ale to asi bylo vše, co mohli dělat. Příklad další. V Plzni při méně vypuklo povstání. Z oken radnice byly vyhazovány busty komunistických velikánů a dokonce milice odmítaly zakročit a tak byly poslány na utišení vášní pohraniční jednotky. Ty ale neměly šanci. No a nic. Ale mezi lidmi chodili příslušníci StB a fotili a fotili a až se dav za dva tři dny rozešel, obcházelí tito pánové pracoviště a ukazovali fotky a negativy, jako že hledají kamaráda či podobně. Co tím chci říci? Stav po 48. byl obdobím strachu. Veškeré akce proti režimu jenom zvyšovali ostražitost ÚV a nakonec se to zvrhlo tak, že člověk nevěděl, kdo ho práskne. Víme, že stačilo říci třeba v hospodě vtip a i ten co ho slyšel a nehlásil, mohl jít sedět.

Bratří Mašínové a jejich skupina na to šla jinak. Zaráželi železné tyče do obilí, tím se rozbíjely samovazy, různé sekačky a už začínající kombajny; dále zapalovali stohy a snad i jeden kravín. Lidé už toho měli dost, věděli kdo to dělá a že na ne pošlou VB. No, chlapi museli pryč. Celý útek je trochu předělán do akčního stylu, existuje o tom celém i film. JÓ, tam jsou jako skuteční ranaři a znalci boje. V realu ale podřízli příslušníka. No. Ten jako nemusel být zrovna věrný straník. Možná že kdyby Mašínové řekli, že hodlají utéct, že by jim i ten příslušník ještě pomohl. Možná ne. A válka, podle výroku spojených mocností definitivně skončila. Akce s pokladníkem, je to ale loupež s vraždou dohromady. A dle názoru jiných: komunismus, teda to, co to bylo, skončil. Skončil hlavně proto, že už ho nechtěli ani lidé, ani samotní komunisté. Až na skupinu takových těch kožených straníků.“

Aleš Březina

Strelec zabil v Devínskej sedem ľudí a potom aj seba

Svedok Matej Urmin strelca nafotil z balkónu svojho bytu na ulici Pavla Horova.

BRATISLAVA. Bratislavské krajské riaditeľstvo polície informovalo, že páchatel pondelkového (30. 8. 2010) útoku pochádzal z Devínskej Novej Vsi a mal 48 rokov. Na rozdiel od predchádzajúcich informácií uviedlo, že samopal i ďalšie strelné zbrane mal v legálnej držbe. Jeho motív však zatiaľ nie je známy. Masový vrah Lubomír Harman najskôr strieľal športovo. Bol členom zväzu vojakov v zálohe.

Sedem ľudí sa minulý pondelok stalo obeťou strelca, ktorý spustil paľbu v bratislavskej mestskej časti Devínska Nová Ves. Muž nakoniec spáchal samovraždu. Šesť zastrelených pochádzalo zrejme z jednej rodiny, siedmu obeť útočník pravdepodobne zasiahol náhodne, keď vyšla na balkón. Zranených bolo viacero ľudí vrátane trojročného chlapca.

Strelec so samopalom podľa polície spustil paľbu v byte, strieľal však aj neskôr na ulici po náhodných obetiach.

Polícia pôvodne informovala o šiestich obetiach streľby, neskôr však bola v byte v blízkosti paľby nájdená ešte zastrelená žena. „Zrejme vyšla na balkón v čase, keď vrah strieľal všade na okolo,“ poznamenal Lipšic. Strelec predtým zabil v byte štyri ženy a jedného muža, šiestu osobu zastreľil pri vchode. Podľa Lipšica rodina patrila k rómskemu etniku.

Minister zdravotníctva Ivan Uhlírik (KDH) na mimoriadnej tlačovej konferencii povedal, že zranených bolo 15 ľudí; trinásť bolo hospitalizovaných vo viacerých bratislavských nemocniciach, dvoch účastníkov streľby zdravotníci ošetrili na mieste. Krajské riaditeľstvo polície večer uviedlo, že zranených bolo 13 ľudí, z čoho desať hospitalizovali a troch z nemocnice prepustili.

Za najvážnejšie lekári považujú zranenia hrudníka, chrbtice, brušnej dutiny či hlavy.

Strelec bol v strednom veku, mal prešedivé vlasy, na hlave mal slúchadlá proti hluku. Strieľal aj na policajtov, ktorí jeho streľbu opätovali,“ informuje z Devínskej Novej Vsi redaktorka SME Zuzana Petková.

K paľbe došlo na Ulici Pavla Horova neďaleko nákupného strediska pred desiatou dopoludnia, v mestskej časti následne miestnym rozhlasom vyzvali obyvateľov, aby nevychádzali z domovov. Miesto prestrelky aj vjazd do mestskej časti polícia uzavrela. Do oblasti bol vyslaný špecializovaný tím psychológov, ktorý má pomôcť rodinám a príbuzným obetí a zranených.

Jeden zo zavraždených, ktorého páchatel zastreľil pri vchode do bytovky v Devínskej Novej Vsi, sa volal Jozef Putík a nebyval v byte spolu s ostatnými obetami. Pre TASR to uviedol brat obeť Fero Putík. „Mal tam ženu a chodieval tam za synom, ktorého teraz nevieme nájsť,“ povedal pre TASR s tým, že sa o celom incidente dozvedel z televízie.

Večer obyvatelia Devínskej Novej Vsi zapalovali na počesť obetí sviečky. Na lúke v miestnej časti sa zhromaždilo asi 200 ľudí.

sme-1.9.2010

satellite 1-416

Agreement # 40005374/ Registration # 09089
P.P.I.C. Accounts # 1001583
GST Business # 86957 0572 RT0001

Paid in Toronto
CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY
published by ABE
P.O. Box 176, Station „E“,
Toronto, Ont. M6H 4E2

Telefon: 416/530-4222, 647/728-0654

E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com
www.satellite1-416.com

www.zpravy.org
www.zpravy.ca

Česká adresa: ABE/ČIŽINSKÁ
Štefánikova 387, 500 11 Hradec Králové 11
Tel.: 222-261-8111

ISSN 1186-9283 (Print)

ISSN 1923-1784 (Online)

Advertising rates: 22.00 per inch/col.
\$ 1.65 CDN per line/col.

Předplatné:

v Kanadě \$ 38,10 + \$ 1,90 (GST) = \$ 40,00,

pro ostatní svět CND/US \$ 60 .

v ČR 1000 Kč, na Slovensku 40 eur.

PDF elektronicky \$ 22 -

V ČR 200 Kč, na Slovensku 8 eur.

Churches

ČESKÉ A SLOVENSKÉ BOHOSLUŽBY V TORONTĚ

Československý baptistický sbor (Czechoslovak Baptist Church); Bohoslužby v kostele na 200 Annette St. se již nekonají. Program budoucích bohoslužeb bude oznámen. Rev. Ján Banko. Tel.: 289/242-0635.

Internet: <http://www.csbaptist.com/>
KITCHENER-WATERLOO: Každou druhou neděli v měsíci v 17:00 - German Gospel Church, 223 Union St.E.

Moravští bratři (Moravian Brothers Church); Bohoslužby pouze anglicky- neděle v 11:00. 7 Glenora Ave. Toronto, Ont. M6C 3Y2. Tel.: 416/656-8661. Duchovní správce: Rev. Margaret Hassler, Pastor, e-mail mkhassler@yahoo.com

Rímsko-katolický kostel sv. Cyrila a Metoda (R.C. Church of St. Cyril and Methodius), 5255 Thornwood Drive, Mississauga, Ont. L4Z 3J3. Slovenská omša: Ne.: 11:00, po a št.: 8:00, út., st. a pá.: 19:00, 1. so 18:00. Anglická: Ne.: 9:00 a so.: 17:00. Farár: J. Vaňo. Kaplan: E. Rybánský. Tel.: 905/712-1200, fax: 905/712-0974.

Rímsko-katolický kostel sv. Václava (R.C. Church of St. Wenceslaus), 496 Gladstone Av., Toronto, Ont. M6H 3H9. Internet: www.katolik.ca. Bohoslužby: neděle v 10:30, pátek 19:00. První sobota v měsíci v 15:00 na Masaryktownu. Duchovní správce: Rev. Libor Švorčík. Tel.: 416/532-5272, fax: (416) 516-5311.

Slovenský evanjelický kostol augsburgského vyznania sv. Pavla (Slovak Evangelical Lutheran Church of St. Paul) 1424 Davenport Rd., Toronto, Ont. M6H 2H8. Tel.: 416/658-9793. Rev. Ladislav Kozák, Bohoslužby: neděle: 10:45. **Slovenský grécko-katolický kostel sv. Marie (Slovak Greek Catholic Church of St. Mary)** 257 Shaw St., Toronto, Ont. M6J 2W7. Tel. 416/531-4836. Bohoslužby: 9:00 angl., 10:30 slov.

Luteránský kostel sv. Lukáše, (Lutheran Church of St. Luke), 3200 Bayview Ave. (Bayview a Finch), Toronto. Rev. Dušan Tóth.

Kat. bohoslužby mimo Toronto
Burlington: Holy Sepulchre Cemetery- neděle 15:00 hodin. Streda 18:00. Duch. správce: Jiří Macenauer St. Adalbert R.C. Mission, 464 Plains Rd. W., Burlington L7T 1H2. Tel.: 289/337-2911

Kingston: Kaple Newman House, 192 Frontenac Street. Nejbližší bohoslužby: 11. září 2010 v 10:00

Ottawa: Kostel sv. Leopolda Mandiče: (Lyndale a Hinchey): 170 Hinchey Avenue. Nejbližší bohoslužby: 11. září 2010 v 17:00

Montreal: Kaple Loyola High School, 7272 Sherbrooke Street. Nejbližší bohoslužby: 12. září 2010 v 11:00.

Vineland: St. Helen's Church R.C. Parish, 4156 Maple Grove Rd. Nejbližší bohoslužby - podrobnosti sdělí Jan Mišek, tel. 905-563-8547

Česká centrála cestovního ruchu

zajišťuje propagaci a marketing České republiky jako atraktivní turistické destinace

na kanadském trhu.

Pro více informací kontaktujte CzechTourism Kanada:

2 Bloor Street West Suite 1500

Toronto, Ontario M4W 3E2

Tel.: 416/363-9928

Fax: 416/972-6991

E-mail: info-ca@czechtourism.com www.CzechTourism.com

Česká televize Nová vize

vysílá v Ontariu vždy v sobotu v 10:00 hodin

opakování v úterý v 7:30 hodin

na stanici OMNI 1 (V Torontu kanál 47/kabel 4 a 169)

E-mail: slepckovam@sympatico.ca.

Slovenská televize Slovenský svet

vysílá v Ontariu vždy v sobotu v 10:30 hodin

opakování v úterý v 8:00 hodin

na stanici OMNI 1 (V Torontu kanál 47/kabel 4 a 169)

E-mail: katarina@creativepostinc.com

Infomační a imigrační středisko ČSSK

Porady a ověřování dokladů po předchozím zavolání

Poštovní adresa je:

P. O. Box 564, 3044 Bloor St. W., Toronto, Ont. M8X 2Y8

Tel.: 416/925-2241, fax: 416/925-1940

E-mailové adresy: Ústředí: ustredi@cssk.ca

Torontská odbočka ČSSK: Toronto@cssk.ca

Webová adresa ČSSK: www.cssk.ca

Torontská odbočka ČSSK

Telefon: (416) 762-6846

Masaryk Memorial Institute Inc.

450 Scarborough Golf Club Rd., Scarborough, Ont. M1G 1H1

Tel.: (416) 439-4354, Fax: (416) 439-6473

Knihovna na Masaryktownu

Středa: 16:00-21:00, sobota: 10:00-13:00.

Tel.: 416-439-0792

Satellite 1-416

jsou nezávislé noviny reflektující různé názory, které se nemusejí vždy shodovat s názory redaktora těchto novin.

Jsme přesvědčeni, že výměna myšlenek a názorů slouží vzájemnému pochopení a porozumění.

Naším úkolem není říkat čtenáři, co si má myslet, ale předat mu informace,

z kterých si může udělat svůj vlastní názor.

Přebírání původních článků a informací je možné, pokud se nezmění charakter článku a pokud nebude porušena rovnováha, která se diskutuje.

Všechny články v našich novinách musí být podepsané a autor zodpovídá za správnost údajů v nich uvedených.

We acknowledge the financial support of the Government of Canada through Canada Periodical Fund (CPF) for our publishing activities.

Patrimoine canadien / Canadian Heritage

Canada

Kalendář

- 11.9.(so) 17:00
Zahájení sezóny s večeří Sokola Toronto
Hala kostela sv. Václava

- 11.9. (so) 14:00
Tradiční piknik ČSSK v Londonu
Weldon Park

- 12.9. (ne) 13:00
4. ročník Golfového turnaje
Station Creek Gromley
416/562-6532

- 12.9. (ne) 17:00
Nokturna v městě
Profesor Ian Scott: Mozart v Praze
Hala kostela sv. Václava, 496 Gladstone Ave.

- 15.9. (st) 20:30 AMC 3
17.9. (pá) 14:15 AMC 2
18.9. (so) 17:15 AMC 2
Film Ingrid Veninger *Modrá*
Torontský mezinárodní filmový festival

- 18.9.(so) 10:00
Jármok slov. kult. spolku
1720 Barbertain Rd., Streetsville

- 19.9. (ne) 11:00
Knižní trhy na Masaryktownu

- 19.9. (ne) 12:00
BBQ - Farní den
Kostel Cyrila a Metoda
5255 Thornwood Dr., Mississauga

- 19.9. (ne) 17:00
Koncert klubu Martina Rázusa
Život v rytmu Strausse
Kostel sv. Pavla
1424 Davenport Rd., Toronto

- 19.9. (ne) 18:00
Voices within Walls
Gas Station Theatre
445 River Ave., Winnipeg
Info: Eva Sailerová, 204-451-0992

- 25.9. (so) 17:00
Svatováclavské posvícení
Kostel sv. Václava, 496 Gladstone Ave., Toronto

- 2.10. (so) 17:00
Bravčové hody
1720 Barbertain Rd., Streetsville

- 2.10. (so) 18:00
3. ples klubu M. R. Štefánika
Hala kostela sv. Cyrila a Metoda
5255 Thornwood Dr., Mississauga

- 3.10. (ne)
Spisovatelka Věra Nosková
na Masaryktownu (nepotvrzeno)

- 10.10. (ne) 17:00
Vít Mužík -housle
Nokturna v městě, Kostel sv. Václava

- 16.10. (so) 17:00
Východná Slovak Dancer na Bankete KSL
6 Broadway, Welland

- 17.10. (ne) 15:00
Kanadský Slavík
Dětská pěvecká soutěž
The Assembly Hall Community Centre
1 Colonel Samuel Smith Park Dr.

Financial

Kursovní lístek

100 Kč	5,48 CDN \$
1 CDN \$	18,26 Kč
1 EUR	1,35 CDN \$
1 CND \$	0,74 EURO
1 US \$	1,05 CDN \$
1 CND \$	0,95 US \$

Universal Currency Converter - 3. 9. 2010

1 CDN \$	18,27 Kč
1 EURO	24,69 Kč
1 US \$	19,26 Kč

ČNB - 3. 9. 2010

TRADIČNÍ LONDONSKÝ PIKNIK

aneb velké zábavně-sportovní
sobotní odpoledne

11. září 2010

Weldon Park, Arva
14.00 - 20.00 hod.

s programem sportovním a stejně tak
i zábavním, kdy si popovídáte se
svými přáteli a kamarády při dobře
opečených buřtech a pití z vlastních
zdrojů:

Fotbal 2x20 min.

Volejbal (dva vítězné sety)

Zajišťují: Český tým

Petr Moc (519) 472 - 8507.

Slovenský tým

Miloš Ješko (519) 472 - 5562,

Těšíme se na vás!

ČSSK London

Slovak House Slovak Infocentre

8 Clarence Square,
Toronto

Otvoreno: Streda 15:00-
17:00

Tel.: 416/689-9889

E-mail:

info@slovakhouse.org

**Sokol
Toronto**

Rozvrh cvičení Sokola Toronto pro sezónu 2010/2011

Děti (věk 5-15 let)

Sobota: 15:45-18:00

Cvičení v tělocvičně, venku: atletika
v létě, lyžování v zimě.

Sobota: 16:00-17:00

Cvičení rodičů s dětmi.

Oba programy jsou v

Steels West Gymnastic Club

601 Magnetic Drive, Unit 21

York (Dufferin Street & Steels

Avenue West)

Ženy (od 16 let)

Středa: 20:00-22:00

Gymnastika, aerobics, cvičení

Muži (od 16 let)

Středa: 20:00-22:00

Posilování na strojích, cvičení,

sálové sporty

Volejbal (od 16 let)

Pondělí: 19:30-22:00

K dispozici jsou dvě tělocvičny v

George Harvey Institute

1700 Keele Street

(Keele Street & Eglinton Avenue

West)

Sezóna začíná pro děti 18. září, pro
dospělé 20. září 2010.

SOKOL TORONTO

Vás srdečně zve na

ZAHÁJENÍ SEZONY 2010/2011 S VEČERÍ A ZÁPÍSEM

Den: sobota 11. září 2010
Čas: 17:00 hod.
Místo: Kessel St. Václava
486 Gladstone Avenue, Toronto
Vstupné (pro děti): Děti - \$6,00 Dospělí - \$12,00
Večeře: Vepřové, knedlík a zelí, masořízek úkva

PROGRAM

Sokolský slib dětí, důležité informace a program sezóny 2010/2011;

Zápisné děti.

PŘIHLÁSTE SE CO NEJDŘÍVE
U SESTRY HANY JURÁSKOVÉ

EMAIL: hanna.juraskova@toronto.sokol.cz Tel: (905) 838-2541

September 12 at 5PM

Professor Ian Scott

MOZART IN PRAGUE

A MUSIC LECTURE WITH EXCERPTS FROM FAMOUS MOZART OPERAS

Mozart
Beethoven
Greg
Chopin
Puccini
Verdi
Denza
J. Strauß
Léhar

Peter
klasických melodií
a viedenských valčíkov

v hessalu 19. septembra o 5. hodine popoludni
St. Paul's Slovak Lutheran Church, 1424 Davenport Rd. Toronto

COLLEGIUM MUSICUM TORONTO: Paul Fieder, 1. husa
Solanta Binek, 2. husa
Anastas Pevny, klavír a dirigován Jarolán

HOSTIA: Milán Burmer, Paula
Marita Louinc, Karel
Hezlar, Dušanek, Ivana
Miroslav Škafar, Jarolán

organizuje
Klub Martina Rábitza
vstupné: \$15 / \$40 (pre dieťa)
814-655-9773
© 2010 Collegium Musicum Toronto
www.collegiummusicumtoronto.com

Czech & Slovak Institutions

České velvyslanectví

Czech Embassy

251 Cooper St.
Ottawa, ON K2P 0G2
Tel.: (613) 562-3875
Fax: (613) 562-3878
E-mail: ottawa@embassy.mzv.cz

Slovenské velvyslanectví

Slovak Embassy

50 Rideau Terrace
Ottawa, ON K1M 2A1
Tel.: (613) 749-4442; 749-4450
Obch. zast.: (613) 748-1773
Fax: (613) 748-0699

Český konzulát v Torontu

Czech Consulate in Toronto

2 Bloor Street West, Suite 1500

Toronto, ON M4W 3E2

Telefon: 416-972-1476

Fax: 416-972-6991

E-mail: toronto@embassy.mzv.cz

Úřední hod.:

pondělí až pátek 09.00 - 12.00

Honorary consulate of the Czech Republic

Calgary, AB

Honorary Consul: Jaroslav Jelínek

611-71st Avenue SE.,

Calgary, AB T2H 0S7

Tel.: (403) 269-4924,

fax: (403) 261-3077.

E-mail: jelinek@terramanagement.com.

Winnipeg, MB

Honorary Consul: Wiliam Randa

310-115 Bannatyne Ave.,

Winnipeg, MB, R3B 0R3

Tel.: (204) 942-0981, fax +1 (204) 947-9626

E-mail: winnipeg@honorary.mzv.cz.

Honorary consulates of the Slovak Republic

Calgary, AB:

208 Scenic Glen Place N.W.,

Calgary, AB T3L 1K3.

Tel. and Fax: (403) 239-3543.

Mobil: (403) 540-1668, (403) 399-9982

luzanzotto@shaw.ca

Mr. Ludovit Zanzotto, Honorary Consul

Jurisdiction: Alberta and Saskatchewan

Montreal, QC

22, Place de la Madeleine

Dollard des Ormeaux, Quebec H9B 1W3

Tel.: (514) 421-2972. Mobil: (514) 585-2496

Fax: (514) 421-1583

slovex@sympatico.ca; slovex@slovex.com

Dezider Michaletz, Honorary Consul

Toronto, ON:

649 Brooker Ridge

Newmarket, ON L3X 1V7

tel: 647/290-9304 fax: 905/898-0166

slovakconsulateto@gmail.com

Michael Martinec, Honorary Consul

Jurisdiction: Province of Ontario

Vancouver, BC:

247 Abbott St., 3rd Floor

Vancouver, BC V5Z 1E4

Tel. & Fax: (604) 682-0991

e-mail: stan.lisiak@gmail.com

Hours: Tuesday 14:00-16:00,

Thursday 10:00 - 12:00

Mr. Stanislav Lišák, Honorary Consul

Jurisdiction: British Columbia

Winnipeg, MB:

B-1106 Henderson Hwy.,

Winnipeg, MB R2G 1L1

Tel/Fax: (204) 947 1728

jkraft@shaw.ca

Mr. Jozef Kiška, Honorary Consul

Jurisdiction: Manitoba

Toto číslo bylo dáno
do tiskárny

7. 9. 2010 v 1:00

Příští číslo vyjde:

23. 9. 2010

ČESKO-SEVEROAMERICKÁ OBCHODNÍ A KULTURNÍ KOMORA INC.

CZECH – NORTH AMERICAN
CHAMBER OF COMMERCE AND
CULTURE

909 Bay St. # 1006
Toronto, ON M5S 3G2

Tel./Fax: (416) 929-3432

E-mail: czechevents.novotny@gmail.com
www.czechevents.net

Dr. Petr Munk Chiropraktik

1552 Bloor St. W.

Toronto, Ont.

www.drpetermunk.com

Ordinační

hodiny:

Pondělí-pátek:

10-13 a

15-19.

Tel.: 416/533-0005

Mind & Body

Lakeshore Village Integrated Medicine

Integrated Medicine Clinic

Some of the medical services
we provide

Registered Massage Therapy

Craniosacral Therapy

Lymphatic Drainage (CDT)

Lymphoma Treatment

Hot Stone Massage

Low Level Intensity Laser

Naturopathic Medicine

Acupuncture

Chiropractic Treatments

Relationship Issues and Psychotherapy

Některé soukromé pojišťovny
hradí některé vybrané léčby

2921 Lakeshore Blvd West, Etobicoke
(at Islington Avenue)

Tel.: 416/823-1165

E-mail: rmt-yyz@integratedmedicine.ca

www.integratedmedicine.ca

Translations

EVA MESTICOVÁ

Certifikovaná
překladatelka

emestic@hotmail.com

416/922-8786

Blanka Rohnová, žena nevšedních hodnot, slaví osmdesátku

Jsou lidé, kteří by ji nazvali ozdobou své komunity. Pravděpodobně i to je, ale Blanka je rozhodně daleko víc, než jen ozdoba čehokoliv, i když má vkus a elegantně se obléká. Je také bojovnice a duše soucitná (ale musíte si to zasloužit). A možná, že ani není tak moc soucitná. Možná, že i o ní platí slova francouzského básníka: "Tys nikdy nebyla však milosrdnou, ženo, o ženo, soucite, hromádka něžných krás..." Hromádka něžných krás? To bych se asi Blance do očí říct nedovolil. Jak vidíte, mám s portrétem této pozoruhodné ženy potíže. Bezpečně mohu říci jen tolik, že Blanka má řadu zajímavých vlastností a ačkoliv ji znám tak dlouho, že už si ani nepamatuji, kdy jsem ji neznal, většinu jich ještě pořád asi neznám. (Mimochodem, narodila se 15. září 1930 v Praze - ale to není vlastnost, to je životopisné datum.) O Blančině dětství a mládí bych nevěděl vůbec nic, kdyby ji její rodina nedonutila napsat alespoň pár poznámek o svém životě, a já měl příležitost si její poznámky přečíst. A ty jsou korektní až hrůza, jak se konečně u Blanky musí předpokládat (tady ale musím specifikovat - jinak bych dostal vynadáno: Blanka odmítá být politicky korektní - prostě si od nikoho nedá předpisovat, co je správné a co ne, ani od prezidenta Václava Klause, s kterým se dostala před časem na Masaryktownu do křížku.

Blanka o svém dětství: *Léto strávené na chatě, parta kamarádek, s kterými jsem trávila většinu času u řeky, na lodičkách a hrály jsme různé hry. Výlety s rodiči, při kterých se muselo většinou "pracovat": sbírat houby, jahody a dříví, šišky a pod. To všem nám zkazil příchod německé okupace. Jelikož v blízkosti byla zbrojovka, kterou Němci zabrali, do jejího okolí směli jen místní obyvatelé... Také si pamatuji to časné ráno po zavraždění Heydricha, kdy na naše dveře zabušili dva muži a odvedli moji sestru k výslechu. Podle výpovědi svědka, do skupiny, která měla být za vraždu zodpovědná, patřila i mladá dívka, která vedla kolo, které snad vzala a nebo předala jednomu z mužů té skupiny. A tak z blízkého okolí byly dívky v podobném věku sebrány a musely chodit s kolem před osobou, od které se čekalo, že pozná tu, kterou viděla.*

Blanka o vánocích: *Vánoce, to opravdové kouzlo mohou mít jen v dětství. Na Štědrý den odpoledne jsme musely se sestrou ven. Bud jsme šly bruslit a nebo sáňkovat. Tehdy jsem netušila, že rodiče potřebovali ten čas na ozdobení stromečku, který zůstal skrytý za dveřmi pokoje. Na štedrovecerního kapra přišla také babička a mamčinina sestra s manželem. Večeře trvala věčnost a já z celého napětí nemohla pořádně jíst. Konečně přišel ten nezapomenutelný okamžik, kdy jsme byly zavolány do ztemnělého pokoje, ve kterém stál ozdobený stromeček, ozářený svíčkami a prskávkami. A pod ním vytužené dárky. Jen jednou jsem byla nesmírně zklamaná - a to jsem musela být hodně malá, jelikož jsem si přála šlapací auto - které jsem pod stromečkem nenašla. Nevím, zda důvod byla cena auta a nebo to rodiče pokládali za dárek pro kluka. Dostala jsem jen asi dvacet centimetrové autíčko.*

V této epizodě je možná zakleta jedna z odpovědí na otázku: Kdo je Blanka? Bylo její zklamání tak velké, že v její duši vytvořilo protilátky, které jí pomohly, aby se v budoucnosti snadněji vyrovnala s úklady, které jí život přichystal, že se zdá být vždycky ve střehu připravena odrazit i jen náznak útoku (s tím mám osobní zkušenosti ze schůzí Českého a Slovenského sdružení v Kanadě), ale dělá to způsobem, který jí získává všeobecný respekt. Bylo její zklamání tak velké, že zpochybnulo příští očekávání, že skoro všechna budoucí zklamání (kromě těch nejtěžších) se zdála snesitelnější, že se naučila nést bolest zklamání? Našeptalo toto velké rané zklamání jejímu dětskému podvědomí, že všechna její očekávání nebudou splněna, že osud je frajer, na kterého není možno spolehnout a že je moudré přijímat život se značnou dávkou stoicismu?

Blanka o konci války: *Válka konečně skončila, ale naděje na pokojný život nevydržela dlouho. Maminka krátce po válce, po ročním utrpení, zemřela. Starost o moji mladší sestru, tehdy tříletou, padla na několik měsíců na mne. Tak i fronty na nákupy a domácnost. Ale brala jsem to jako samozřejmost a byla jsem velice nešťastná, když někdo z příbuzných rozhodl, že o sestru se bude starat teta, tatínkova sestra, která žila v Poděbradech. Ale byly v té době chvíle, na které jsou krásné vzpomínky. Taneční, Sokol, kamarádi.*

Blanka o komunismu: *Na sokolském sletě jako dorostenka v roce 1948 (tak Blanka i sokolovala, to jsou novinky! A jak to, že jsem ji tam neviděl?) jsem pozorovala první příznaky, jak bude naše budoucnost vypadat. Po dokončení naší části průvodu jsme se postavily mezi diváky lemující průvod a vyvolávaly hesla jako: Ať si kdo chce co chce říká, my jsme děti Beneše a Masaryka! Ať žije prezident Beneš! Po chvíli k nám přišel muž v tmavém kabátu a řekl, že bychom také měly volat „Ať žije prezident Gottwald!“ My na to odpověděly, že my ale jsme děti Beneše a Masaryka! (Skvozná odpověď, Blanko!) A on nás varoval, ať si dáme pozor, co říkáme. Po dokončení prostného cvičení jsme při pochodu pod tribunou odvrátili hlavy a opět vyvolávaly hesla. (Jan Waldauf, já a hromada jiných dnes Torontanů dělala totéž. Jak to, že jsme se tam neviděli?). Když jsme vycházely ze stadionu, naše vedoucí byly odvedené pryč... Příšly doby znárodnování, zatýkání, týrání lidí jen proto, že jejich názory a myšlení nesouhlasilo s ideologií nových pánů. Můj budoucí švagr (Bedřich) byl jeden z postižených; na výběr měl jen vězení a nebo odchod za hranice. Rozhodl se pro to druhé a my se sestrou (Libuší) jsme odešly s ním. Povedlo se nám to až při třetím pokusu.*

Blanka o uprchlickém táboru v Německu: *Po přechodu náš život začal ve vězení v prvním, malém městečku. Jelikož jsme hranice přešli na velikonoční pondělí, americké úřady byly zavřené a německé peníze na hotel jsme neměli. Bylo to poprvé za tu nebezpečnou, napjatou dobu, co mi povolily nervy. Bránu otevřel válečný veterán, kterému chyběla hnedle půlka levé strany obličeje. To samo o sobě bylo otřesné. Špinavá cela, kýbl místo záchodu a deky, ze kterých se špína nechala škrábat nehtem mne přivedly do zpuštěného breku (to je moc pěkný obrat, ten si budu pamatovat). Během záchvatu Blančina breku vešel do cely pán, který se dozvěděl, že přešli hranice Pražáci a chtěl vědět, jestli neznají jeho známého z Prahy. Neznali, ale když se ptal, proč Blanka pláče a ona mu to řekla, dal jim peníze na pokoj v místní hospodě. Blančin komentář: *Nikdy jsem nebyla nikomu tak vděčná. Byl to první zážitek laskavosti v západním světě.* Pak Blančinu skupinu poslali do sběrného tábora v Lechfeldu u Augsburgu, kde jim Libušina schopnost mluvit anglicky (a učit druhé uprchlíky anglicky) dopomohla k lepšímu ubytování. Jediný problém: na oknech nebyly záclony. Blanka: *Vzala jsem tedy roli toaletního papíru, natrhala na pruhy výšky okna, nakreslila na ně rtěnku červené puntíky, přilepila na zed nad oknem a bylo po problému. První ukázka mé budoucí kariéry.**

Za nějaký čas Bedřich dostal místo šoféra u filmové společnosti a Blanka a Libuše si v Mnichově najaly místnost a začaly šít na zakázku. To dělaly do doby, než všichni tři dostali povolení vycestovat do Kanady. Začátkem června nastoupili v Bremenhafenu na starou námořní loď Nelly. Bylo to k večeru (a tady objevujeme další Blančin talent - mazlit se s rodnou řečí) *slunce se blížilo k hladině moře a zapadlo nad Evropou. Bude to trvat několik let, než na ni opět přistaneme a 41 let, než stoupneme na naši rodnou půdu.* Nelly byla statečná, oceán přeplula a svůj vzácný náklad vyložila v Halifaxu. A potom vlakem přes celou Kanadu do Vancouveru. *Věděla jsem, že Kanada je velká země, ale mít tu zkušenost poznat ji od Atlantiku až k Pacifiku při prvním vstupu na její půdu, byla nezapomenutelná zkušenost.* Ve Vancouveru Blanka žila čtyři a půl roku, poznala tam Jiřího

Rohna a vzali se (před časem Blanka s něžnou ironií poznamenala: *Musela jsem přeplout oceán a přejet Kanadu do Vancouveru, abych si vzala Čecha*). Jiří dokončil univerzitu a dostal místo ředitele saskatchewanské odbočky Canadian Mental Health Association (CMHA) v Regině; po dvou letech přesídlili do Toronta, kde se Jiří stal ředitelem programů v hlavní kanceláři CMHA a později generálním ředitelem celé organizace (první generální ředitel, který neměl doktorát v medicíně). Narodily se jim tři děti, dva synové a dcera (k nimž dnes přibyla čtyři vnoučata). Hodně cestovali - cestování je Blančina velká láska (navštívili pět kontinentů).

Dokud byly děti malé, Blanka byla doma. Jak odrůstaly, začala pracovat v obchodech, mimo jiné pro velkoobchod se sportovním zbožím. V 54 letech se vrátila do školy. Vzala si tři roky večerních kurzů v oboru *interior design*, což jí umožnilo dělat práci, kterou miluje a kterou dělá dodnes.

To je všechno hezké, ale tahle zdravotní měla spíš být odůvodněním na její zásluhy o krajský život. 35 roků byla členkou Dámského Odboru Českého a Slovenského Sdružení v Kanadě (ČSSK). A teď začnu opisovat - v překladu - co o ní napsali (anglicky) v knížce *It All Began With Prince Rupert*: "Obrovský kus neopřevzaté práce byl vykonán Dámským Odborem Českého a Slovenského Sdružení v Kanadě, založeného na podzim 1960. Za účinného vůdcovství jeho předsedkyň, Ruth Petříčkové, Ericy Vieznerové a Blanky Rohnové, členky Odboru sbíraly peníze a oblečení pro české a slovenské uprchlíky v táborech v Německu, Rakousku a Itálii, se zvláštním zřetelem na uprchlíky, kteří buď pro stáří nebo nezpůsobilost měli malou naději na emigraci. Také poskytovali pomoc a radu uprchlíkům, kteří byli Kanadou přijati a hledali práci nebo ubytování. Mezi jejich nejúspěšnější projekty sbírání peněz a šatstva byl každoroční bazar v Masarykově hale a kuchařská kniha oblíbených národních jídel, která vyšla v roce 1965. V roce 1964 byla činností Dámského Odboru poctěna za službu komunitě cenou *Chatelaine Award*. Blanka by měla dostat osobní medaili za mimořádné zásluhy při sbírce pro postižené povodněmi v České republice v roce 1997 i za charitativní práci, kterou spolu s Jiřím dělali v České republice (jestliže se nemýlím, pomáhali i na jednom z projektů A. K. Velana). Blanka velmi elegantně dvě volební období seděla v křesle předsedkyně ČSSK a v roce 2002 byla - spolu s Janem Waldaufem, Milošem Šuchmou a Josefem Dobrovolným, členkou panelu, který se na winnipegském kongresu zabýval problémem elektronické virtuální kanceláře a její webová stránka. Byla poctěna Masarykovou cenou ČSSK a cenou Jana Masaryka od českého konsulátu v Torontu.

Blanka - a to ovšem neplatí jen o ní - je víc než součet funkcí a životopisných dat. Vlastnost, které si u ní vážím nejvíce, je otevřenost a přímost. Jestliže u mnohých z nás alespoň část naší veřejné reakce je diktována dojmem, jaký si myslíme, že vyvoláváme, Blance jde snad výhradně jen o věc. Tušíte v ní jistotu vlastní hodnoty a své pravdy - poněvadž jí nebyl dán dar útechy víry, nese vesmír na vlastních ramenech. V závěru svého vyprávění o vlastním životě cituje hrst slov ze slavné písně: "...what's too painful to remember, we simply choose to forget..." Písníčku proslavila Barbra Streisand. Jméno písničky? "The Way We Were". We still are, Blanka, we still are... Nevšední žena, jejímž osmdesátinám můžeme jen z povzdálí tleskat (bude asi na zahrádce plít trávu).

Josef Čermák

**Pronajmu zařízený bachelor
v basementu, který má vlastní vchod,
koupelnu, kuchyňský kout,
společnou prádelnu a parking
a to za 550 dolarů.**

Etobicoke:

Eglington & Martin Grove.

Tel.: 416/249-1085

Mezi Ottawou a Torontem

Podzimní návštěvy ateliérů místních umělců v Tweedu a okolí mají již třináctiletou tradici. Ty letošní se konají 2. a 3. října, denně od 10 do 17 hodin, a je možné shlédnout a zakoupit současné práce talentovaných umělců v různých kategoriích, např. olejomalba, akvarel, kombinovaná technika, sochařská práce, řezba, keramika, vitráže, šperky, textilní práce, tkalcovské výrobky, fotografie atd. Malebné okolí ontarijského Tweedu slibuje příjemný zážitek z projíždky krajinou zvláště kopců a lesů plných zářivých barev listů. Mnohé ateliéry se nacházejí v historických domech, kamenných či dřevěných, často dobově zařízených a návštěva tedy skýtá dvojitý zážitek. Bližší informace na webových stránkách www.tweedstudiotour.org; telefon: 613-477-2039.

Marta Mouka: Z kolekce Zimní krajiny v okolí farmy, Clair River. Rozměr: 14"x10", cena: \$390.00

Letos poprvé otevírá návštěvníkům svůj ateliér Marta Mouka, rodačka z Olomouce, která se zabývá tvorbou textilních koláží zhruba dvacet let. Ve svém ateliéru předvádí kolekci nejnovějších prací inspirovaných malebnou krajinou v okolí stoleté farmy, na které žije se svým partnerem a mnoha oranžovými kočkami. Opakovaným námětem je řeka Clair, která se klikatí devíti hektary pastvin a smíšených lesních porostů a tvoří neskutečný výhled z ateliéru, v kterém pracuje. Tahle řeka je ústředním motivem kolekce zimních krajin. Pukliny v ledu, které přes den roztají a v noci znova zamrzou, a ranní sluneční paprsky vytvářejí obrazy, které pak stačí jen vystříhat z hedvábí.

Výlety na kanoji po řece Clair přinášejí pokaždé nové vjemy a jsou velkým zdrojem inspirace pro tvořivou práci.

Dalšími náměty jsou detaily typické pro život na venkově, například balíky sena, které se objeví koncem léta na loukách a pro oko výtvarníka jsou neuvěřitelně atraktivní.

Bláznivé jarní rašení přináší neskutečnou škálu bizarních tvarů, stačí se jen pozorně dívat, kopírovat přírodu, a stříhat hedvábí.

Martu odjakživa přitahovaly textilie svojí strukturou, vazbou, barevnou škálou a schopností reagovat rozdílně na světlo. Tahle poslední vlastnost je dána především hedvábí, a proto jej Marta používá ve svých textilních kolážích nejčastěji. Nejradyji má hedvábí Dupioni, které se chová jako chameleon, se světlem mění barvu a právě tuhle schopnost Marta ráda využívá při navrhování koláží.

Marta původně začínala s technikou appliqué. Postupně si vypracovala vlastní způsob práce, jehož základem je lepení tenkých proužků hedvábí na podklad, takové "malování" látkou. Tahle technika jí poskytuje více výtvarné svobody a možnost lépe se soustředit na detail.

Umělkyně tentokrát vystavuje také šperky - náhrdelníky. Používá polodrahokamy, perly a stříbro. Náhrdelníky jsou převážně spletené ze tří šňůr, které si hrají se strukturou a barevnou kombinací kamenů. Na zakázku je možné si objednat i nejrůznější jiné kombinace.

Tvorba náhrdelníku začala velmi nevinně jako vánoční dárky pro členy rodiny. Dárky byly hotové a Marta zjistila, že nemůže přestat, šperky ji pohltily. Objevila novou tvůrčí činnost, jejíž mnohostrannost výtvarnici skýtá velké zadosťuchání.

Marta vystudovala grafický design a řadu let řídila svou firmu v Torontu, která se specializovala na art direction magazínu. Textilie byly vždy v pozadí práce pro potěšení. Nyní se věnuje plně výtvarným pracem na své farmě u Tweedu. Marta také vystavovala v Torontu v řadě skupinových výstav.

mm

Televízia Slovenský svet a J.K. Produktions

vás srdečně pozývají
na druhý piknik

na podporu slovenského vysielania v Kanade. Dátum konani: 11. september 2010

Miesto konania: Slovenský park Koliba na 1720 Barbetown Rd. v Mississauga

Začiatok pikniku: 11.00 hod.

Začiatok Programu: 14.00 hod Účinkujúci: Súbor Východna Marka Rajna,

Zolo Lebo, Jožko Chlebničan, Katka Vilimová-Blasková,

Robin Doris, Nicolletta so skupinou

A možno niekoľko ďalších umelcov

Diskotéka: Igor Batuk

Ďalší program: Detský kútik

Stánky : Milan Brodniansky, Pekáreň Sprolls, Nitra Travel Občerstvenie:

Cigánska pečienka, Bryndzové halušky, Guláš

Čapované pivo: Czechvar Zlatý bažant

Tešíme sa na vašu účasť a veríme

že prídete podporiť Slovenské vysielanie v Kanade.

Toronto Sinfonietta
Matthew Jaskiewicz, artistic director

in cooperation with
the Consulate General of the Czech Republic in Toronto
and the Nocturnes in the City Association

Czech Serenade

Celebrating Czech Canadian friendship on the anniversary of the birth of Czechoslovakia in a program that showcases traditional and new music inspired by Czech culture

Wolfgang Amadeus Mozart - Overture to Don Giovanni
Antonin Dvořák - Czech Suite in D major, Op. 39
Alexander Rapoport - Fantasia on Czech folk songs
Philip McConnell - Czechmates for Viola, Piano and Orchestra
Maximilian Kreuz - Atmospheric Bridges for Viola and Strings

Featuring guest sololists from the Czech Republic:

Jan Řezníček, viola
Eduard Spáčil, piano

Philip McConnell - Matthew Jaskiewicz, conductors

Thursday, October 28, 7:30 pm
Walter Hall, Edward Johnson Building
80 Queen's Park, Toronto (at Museum subway, west exit)
Tickets: adults \$30, seniors \$20, students \$10
www.torontosinfonietta.com or 416-488-8057

TORONTO ARTS COUNCIL | MACRO ENGINEERING & TECHNOLOGY INC. | FOUNDATION SOCAN FOUNDATION

Koncert ČESKÁ SERENADA

28.října 2010, 19:30, Walter Hall, Edward Johnson Building, 80 Queen's Park, Toronto

Dva prominentní čeští hudebníci (violista Jan Řezníček a klavírista Eduard Spáčil) přicházejí do Kanady, aby předvedli ve světové premiéře dvě díla torontských skladatelů Alexandra Rapoporty a Philipa McConnella.

Concerto pro violu a piano bylo inspirováno předchozí spoluprací Philipa McConnella s těmito hudebníky, jehož výsledkem byla skladba *Invocation and Dance* premiérově uvedena v Torontě v roce 2007, dále v Brně a Praze a nahrána v Brně v roce 2008.

Skladba Alexandra Rapoporty také navazuje na úspěšnou spoluprací s Janem Řezníčkem a Eduardem Spáčilem a jejich premiérového předvedení předchozí skladby *Elegy and Gigue for Viola and Piano* v Torontě v roce 2007.

Vedle této nové hudby program koncertu *Česká serenáda* obsahuje tradiční klasickou hudbu, která reprezentuje duši českého národa.

Kostel sv. Václava v Torontu
srdečně zve na

SVATOVÁCLAVSKÉ POSVÍCENÍ

V SOBOTU 25. ZÁŘÍ – SEPTEMBRA 2010
v kostele sv. Václava
496 Gladstone Avenue

PROGRAM:

17.00 hod. Slavná mše svatá
18.30 hod. Večeře

Taneční zábava – hraje hudební skupina Mira Letka
Vstupné: \$ 30.00 (včetně večeře)

Vstupenky po každé bohoslužbě v neděli v kostele
nebo telefonicky 416-538-2468 (paní Dana)
Doporučená rezervace!

Dvakrát internetové poselství z Říma

Za poslední dekádu popáté. No, prima a co tak Trastevere? Je to část Říma na západním břehu Tiberu. Nedá se říct, že je to zapadákov - i Vatikán, i Andělský hrad je za Tiberem. Turistické proslulosti Říma jsou na východní straně řeky. Ty tři nejslavnější z mnoha jsou Koloseum, fontána di Trevi a Španělské schody. Tiber plyne v Římě od severu na jih; v terénu Říma tvoří pro radost geologům i architektům tři velké smyčky a v těchto zákrutách leží to nejzajímavější. Staří Římané si nebrali vzor z Tiberu, který jim leckdy svou nevyočitatelností horské řeky působil bolehlav. Jejich cesty byly rovné jako střela šípů, a aby ukázali Tiberu, jak má slušná řeka téci, postavili severojižně Via Flaminia od Kapitolu, která je dodnes jednou z hlavních silnic Říma. A pořád rovná jako ta dráha šípů...

Bydlíme v paláci (rozdrobeném na byty) jménem Cisterna a agent nelhal; je to kouzelná směs mramoru a pohodlí. Cestou na trh pro rajčata, hrozny a papriky jsme potkali dva mladíky obtížené batohy a zcela ztracené v uličkách. Ptali se anglicky a docela zoufale, kde že jsou? Eva jim ukázala na mapě, kde jsou, a pak se obrátila na mě, abych vysvětlil kudy mají jít neb, vědom si problémů s římskými uličkami, jsem vybaven kompasem. Byli to studenti architektury z Toronta a budou tu čtyři měsíce studovat architekturu mostů, silnic a budov, což si myslím je správný kurs pro začínající architektky. Samozřejmě, žena Eva neodolala volání nákupu a u pouličních prodejců si koupila letní šaty (troje), zatímco mě usadila na kafe, abych se jí do transakce a smlouvání se Srí Lankanem nepletl. Říkal, že není Tamil, a drbali s Evou svorně italsky o Římu, o Kanadě, a nakonec jí ještě prý zlevnil. Prý sleva pro Kanadany.

Na rohu Via della Cisterna je fontána z travertinu ve tvaru sudu, z kterého prýští pramen chladivé vody; ochutnal jsem, je to voda báječná, chladná a beztak léčivá. Nejspíš budu tuto vodu lokat každé ráno na cestě pro noviny. V Římě kupujeme tradičně International Herald Tribune a v tom dnešním se píše, že do Říma přilétá plukovník Kaddafi, doprovázený 40 amazonkami (svou osobní gardou) a 30 plnokrevnými koňmi; obojí jej má zdobit, až si rozbije svůj beduínský stan na zahradě libyjského velvyslance. Jeho program není znám, což italské bezpečnostní složky zneklidňuje, leč je to lepší, než když minulý rok na podzim tábořil na veřejném místě se svým stanem, do kterého pozval 200 italských hereček a modelek a vyprávěl jim o krásách islámu a koránu. Nu, není Řím vzrušující město hned první den?

Cestování je na vrcholu pyramidy konzumerismu, blahobytu a svobody, kterou teď zveme globalizace. Vatikánský zpravodaj píše, že do chrámu Sv. Petra přijde milion cestovatelů měsíčně, což přepočítávám na 33 000 denně; chrám je otevřený veřejnosti od osmi ráno do sedmi večer, takže každou hodinu je uvnitř aspoň 3000 cestovatelů, ač se tam snadno vejde desetinásobek a stejně by nebyla žádná tlačence.

Celkový počet cestovatelů do Říma neznám, ale bude to ještě více než do Vatikánu. Seděli jsme v kavárně na Trastevere a u stolu vedle nás pily kafe a štěbetaly rusky dvě krásné dívky a plánovaly večerní tah městem. O tom se jejich matkám a babičkám ani nezdálo; pro ně to byla samozřejmost. Nakonec ani mým rodičům a prarodičům.

Proto jsem na začátku řekl, že globalizace se skládá z blahobytu a svobody - podmínka pro konzumní cestování.

Dovolím si cestovatele rozhodit do tří skupin: První a nejpočetnější jsou turisté ve

NOVÉ DIVADLO V TORONTĚ UVÁDÍ KOMEDII ANTONÍNA PROCHÁZKY

Ve státním zájmu

V hlavní roli
vynálezce
Lumíra
vystoupí

Antonín Procházka,
autor, režisér a herec, člen divadla
Josefa Kajetána Tyla v Plzni

Režie: Pavel Král
Produkce: Dáša Beláčíková

POZOR! HRAJEME POUZE 3 PŘEDSTAVENÍ!

Sobota 6. listopadu ve 14:00 hodin
Neděle 7. listopadu ve 14:00 a 18:00 hodin

Mysteriously Yours... Mystery Bistro Theatre
(původně "Limelight Dinner Theatre")
2026 Yonge Street, Toronto (mezi stanicemi metra Eglinton a Davisville)

Před odpoledním představením bude otevřeno ve 13:00, před večerním představením
v 17:00 a bude možno si zakoupit občerstvení včetně alkoholických nápojů

Rezervace:
(416) 463-3182 • nove.divadlo@sympatico.ca

NELUMBO

Společnost NELUMBO s.r.o., instalující šoférské elektrické a termální systémy v České republice a na Slovensku, hledá vhodné kandidáty pro obsazení pozic v souvislosti s expanzí na kanadský trh v nové vznikající dceřiné společnosti NELUMBO SUN ACER a vlastní kancelářské a skladové prostory v Kanadě - Ontario.

Hledáme...

• Nové kolegy pro dceřinou společnost v Canadě-Ontario

Pozice: – ŘEDITEL OBCHODNÍHO ODDĚLENÍ

- Popis pozice:
- vedení a řízení obchodního týmu (včetně vybudování)
 - Odbavování požadavků a zakázek, strategické plánování
 - Komunikace s mateřskou společností ČR
 - Získávání nových zákazníků
 - Spolupráce na přípravě marketingových kampaní, pomoc s výběrem pro web, marketing a internetovou reklamou
 - Komunikace s právními a účetními poradci
- Zodpovědný:
- Analýzy a konformita trhu, cenotvorba (ve spolupráci se základnou)
 - práce v oblasti min. 2 roky, vysokokvalitní vzdělání (tech., ekon. směrů)
 - Tech. a ekon. myšlení, schopnost řešení konfliktů, schopnost jednat v obtížných situacích, týmová spolupráce
 - Výborná znalost kanadského trhu, mentalita a zvyklostí
 - Vysoká odpovědnost za své vlastní agendu, vedení celé pobočky, loajalita

V případě zájmu ucházet se o uvedenou pozici nebo poslat nabídku, prosíme kontaktovat nás na emailu:

nove.divadlo@sympatico.ca

Můžete navštívit naši webovou stránku: www.nelumbo.cz

skupinách, které poznáme podle toho, že věrně následují průvodce jako poslušné ovečky a je pro ně hlavní, že se o ně někdo postará.

Druhá skupina jsou poutníci, kteří se vybaví mapou (v Římě je vhodný také kompas) a navigují své zkoumání Říma sami.

Třetí skupina cestovatelů jsou tuláci; každý byl turista, v dětství pečlivě vedený rodiči nebo učiteli. Ve třinácti jsem se přiřadil k turistickému oddílu BVU v Ostravě, vedeném podvratně pod pionýrskou hlavičkou v nejlepších skautských tradicích a dva roky jsem byl turista vedený než jsem se stal rádcem, tedy vůdcem družiny Kamzíků a vedl jsem jiné chlapce na pouť a stal se sám poutníkem.

A tuláci? Tuláci jsou poutníci bez peněz. Tuláci otravují turisty i poutníky v Římě na každém zajímavém místě, žebrají a číhají, kde se nají a vyspí. V sousedství našeho bytu na ulici della Cisterna je půvabné náměstí, na jehož severní straně ční kostel Santa Maria in Trastevere. Střed náměstí zdobí renesanční kašna, zarámovaná travertinovým schodištěm a tam se celý den motají tuláci. Je jich několik tuctů, více mužů než žen; hluchí, obtěžují turisty, jejich psi štěkají - nedodal jsem, že poslední trik tuláků je, že chtějí peníze pro psy. Psi tam běhají a také se rvou.

Ale proč se tuláci houfují zrovna u Marie Trastevské jsem vypátral dnes ráno v 7 hodin. Na náměstí pracovala skupina městských čističů, aby odklidila láhve a odpadky, kelímky odházené na zem po divoké noci. Tuláci nepomáhali uklízet, to ne, ale byli seřazení do vojensky přesného šiku před bazilikou, aby šli na ranní mši, kázání a pak dostali snídaní připravenou dobrotivými mnichy.

Tuláky od natury a po staletí jsou cikáni, momentálně zvaní Rómové. V evropském tisku je veliké pohoršení z počínku francouzského prezidenta Sarkozyho, jehož vláda deportuje stovky Rómů zpět do Rumunska. Italská vláda dělá totéž - deportuje rumunské Rómy, kteří si za tři měsíce pobytu nenašli práci a bydlení, což jsou prakticky všichni.

Popravdě bych si přál, aby dobrotiví mniši v Trastevere udělali totéž a tuláky z náměstí deportovali. Turisté i poutníci je za to budou velebit!

Rost'a Firla - Řím

Zdání klame

V posledním roce nebo dvou letech, než jsme se z Libně přestěhovali na Staré Město, věnoval jsem se hodně fotbalu. Zpočátku na hřištích, která tvořily brány z bot nebo našich svršků, ale protože se mi v brance docela dařilo, pozval mě jednou kamarád Mirek do žákovského nebo snad mladšího dorostu klubu bývalého Meteoru VIII, který právě v té době mnoha změn změnil také své jméno na S.K. Loděnice Libeň. On za ten klub hrál, znamenitě si vedl na pravém křídle. Tehdy už jsem si opatřil kožené náloketníky a vhodné náloketníky, výzbroj nezbytnou pro hru na škvárových hřištích, jakým bylo i naše domácí hřiště.

Tehdy byly mémi vzory dva brankáři: Roček ze Sparty, (tehdy pod názvem Spartak Sokolovo), navíc sestra pana Ročka bydlela ve stejném domě jako my, a druhým vzorem byl pan Mizera, z mého klubu Meteor, resp. Loděnice.

Navštěvoval jsem většinu zápasů na domácí půdě, sledoval pozorně pana Mizera a pak, sám v bráně, snažil jsem se napodobovat jeho zákroky. Ale pan Mizera mne poutal ještě z jiného důvodu. Byl to veliký švihák a tehdy už jsem cosi tušil o světě žen a blahu, které mohou poskytnout takovým švihákům jako byl on. A byl jsem si jist, že ten nádherný chlapík, navíc výborný ochránce fotbalové svatyně, je idolem nejedné pěkné slečny stejně jako paní. Byl jsem si jist, že se nemýlím, neboť při zápasech, kdy hra se odehrávala na druhé straně, občas se pan Mizera opřel ležérně o tyč a svými tmavými očima díval se na tribunu a fixoval tam jeho výkony sledující slečny a dámy.

A to jsem si říkal, kdybych tak byl za pár let taky takovým nejen dobrým brankářem, ale i takovým švihákem, to už bych se asi nemusel prosit o přízeň a lásku Jitunky. Nebyla by jedinou, která by mě byla příznivě nakloněna.

Pan Mizera byl skutečně výborný brankář a nedostal se do vyšší soutěže jen proto, že jeho spoluhráči na to neměli. Zato ale dostával hojně příležitosti za slabšími beky se vyznamenat elegantními zákroky, hlavně nádhernými robinsonádami.

Pan Mizera byl prostě můj vzor. A mimo hřiště považoval jsem jej za velikého Don Juana. Nemohlo tomu být jinak, říkal jsem si a byl jsem o tom naprosto přesvědčen.

Jednou jsem se po lekci hry na harmoniku zastavil v kavárně Svět. Bylo tam v tu dobu dost lidí, sotva jsem našel místo u jednoho ze dvou prázdných stolků. Objednal jsem si limonádu a četl si noviny, které byly k dispozici zavěšené v rákosových rámech na stěně.

A po chvíli k tomu stolků vedle přišli muž a žena. Ta žena byla hubená a doslova nehezká a vypadala jakoby se ten den náramně špatně vyspala. Přísným okem přehlédla místnost než se posadila na židli. A k ní usedl muž - ano, byl to pan Mizera! Mýlka byla vyloučena, viděl jsem ho zblízka, stejně jako jsem ho vídal zblízka, když jsem okouněl při zápasech Meteoru, později S.K. Loděnice, za bránou, kterou ochraňoval.

Cítil jsem, jak se mi náhle rozběhlo srdce, tou blízkostí mého idolu.

„Že jsme ale měli jít jinam, než do téhle ratejny! To sem chodíte taky po zápasech?“ pravila ta žena dost hlasitě. Všimnul jsem si, že na prstech pana Mizery a jejím je zlatý kroužek stejného tvaru a druhu. Malinko mě zatrnulo více než pravděpodobností, že ta osoba je manželka pana Mizery!

„Víš že máme na spěch, dušinko ... nevím, proč je tu dneska tak narváno!“ pravil mnou obdivovaný muž a pokynem ruky, který mi připadal mnohem méně jistý než byly jeho pohyby v bráně klubu, přivoloval vrchního.

Když ten donesl dvě kávy, ta nehezká a nepochybně v tu chvíli nespokojená paní, řekla jedovatě: „To kafe se skoro nedá pít!“

„Ale miláčku, je to tureček, není špatný,“ pravil pan Mizera vlídně.

„Tureček a miláčku... Hm, tím mě neuklidníš! A co ta usmolená kravata, co máš na sobě?“ Můj idol neřekl nic, jen se letmo na kravatu podíval a lehce jí přejel prsty.

Seděl jsem u svého stolu jako uhranutý. A v duchu viděl pana Mizera, jak se ve chvílích, kdy hra se bezpečně přesunula na pole soupeře, opřen o tyč branky, zálibně dívá na tribunu a navazuje ne jenom jeden, ale několik mnohoslibných kontaktů s očima žen, které možná více než kvůli fotbalu byly tam kvůli němu. Upíjel jsem limonádu a nenápadně sledoval, co se ještě u sousedního stolu mému hrdinovi přihodí. Pozorování netrvalo dlouho.

„Tak konečně dopij tu břečku, máme ještě tolik práce!“ pravila žena. A pan Mizera rychle dopil, zaplatil, vstal a oba vyšli na ulici, zatímco já se za nimi udiveně díval...

Vladimír Cícha - Vancouver

Městský soud v Brně provedl „vzkříšení“

Brno- 4. 9. 2010 : L. Müller - Ján Marcincák (nar. 1932) z východoslovenské Stretavy byl v roce 1952 a znovu v roce 1957 odsouzen za to, že pro své náboženské přesvědčení svědka Jehovova odepřel vykonávat vojenskou službu, čímž „narušil bojeschopnost naší armády a nepříznivě působil na morálku ostatních příslušníků jednotky“. Poprvé byl odsouzen na 26 měsíců, podruhé - „vzhledem k závažnosti činu a zavržitelnosti jeho pohnutek“ - na 4 roky. Jenže časem soudy zjistily, že „bojeschopnost naší armády“ ani „morálka ostatních příslušníků jednotky“ na Marcincákově nezávisely a že jeho postoj nebyl z hlediska trestního práva nijak „závažný“ a ani jeho pohnutky nebyly „zavržitelné“.

Výsledkem bylo, že 11. května 2010 prohlásil Městský soud v Brně Marcincákovu účast na soudní rehabilitaci podle zákona č. 119/1990 Sb. Jenže Marcincák se tímto rozhodnutím nemohl nikde chlubit. V usnesení byl totiž omylem označen jako „zemřelý“. Kdyby se tedy na nějakém úřadu chtěl rehabilitačním rozhodnutím prokázat, úředník by mu mohl odpovědět: „Pane, co mně chcete? Vždyť je zde jasně napsáno, že jste mrtev!“

Marcincákovy tedy nezbylo, než se obrátit znovu na soud, tentokrát s žádostí, aby uznal, že žije. Soud Marcincákovy vyhověl a vydal opravné usnesení, jímž provedl Marcincákovu „vzkříšení“. Usnesení nabylo právní moci 17. srpna 2010. Toho dne Ján Marcincák úředně „ožil“.

PRAGUE CATERING
By Chef Tomáš Král

416.504.5787
638 QUEEN ST. WEST
WWW.THEPRAGUE.CA
CATERING@THEPRAGUE.CA

Česká a slovenská televize na internetu!

NOVA PRIMA JOJ 1 2 1 2

Nyní OnlineTV1 v novém!
nový Web, více stanic! větší archiv!
www.onlinetv1.com

Your Connection To Home

onlineTV1.com
www.onlinetv1.com

Co je lepší? Aneb zlatá střední cesta

Všechny nás otravuje přebujelá byrokracie, tuhá nařízení a přehršel bezpečnostních opatření. Velká většina z nás nostalgicky vzpomíná na své dětství plné dobrodružství bez ochranných přileb a dozoru dospělých - ten je teď v Kanadě ustanoven zákonem a strachem rodičů - žijeme přeci v divokém a krutém světě, jak nám to denně potvrzují noviny a televizní zpravodajství.

Spojujeme si to také se starou vlastí a máme proč. Není zatím tolik zasažena všudypronikající touhou po bezpečí a předcházení všeho nepředvídatelného jako Severní Amerika po 11. září 2001.

Před časem jsem v letadle ČSA dostal ostrý kuchyňský nůž místo šroubováku, abych mohl synovi vložit baterie do hračky se slovy: „Až to budete mít, tak to vraťte holkám vepředu.“ Výmluvný zážitek v této době sekuritních excesů.

A zde leží jádro mé kritické úvahy a varování před extrémem. Před časem se mi dostalo ochutnávky tohoto ležérního přístupu, který se zdál tak žádoucí v dnešní přeopatrné společnosti a nebyl jsem tím nadšen.

Událost je, doufejme, výjimečná a byla dávno napravena, avšak pro můj článek podstatná. Místo děje: Hostýn - letní tábor, založen českým duchovním. Dnes provozován panem Maxantem a Sdružením.

Bylo mi umožněno se zúčastnit na týden letního tábora se synem, který byl tehdy mladší než dolní věková hranice účastníků a tudíž jsme se ženou usoudili, že tábor ano, ale pouze s tátovou podporou. Pan Maxant s tím souhlasil, za což jsem mu byl velmi vděčen. A tak jsme naložili auto a vyrazili na dlouhou cestu z Toronta přes Montreal, kde jsme přenocovali.

Ráno jsme pokračovali zbylých nemnoho kilometrů do tábora Hostýn. Tábor je v idylickém prostředí severního Quebecu a místo se mi líbilo. Pěkně nás přivítali a vyřídili s námi základní otázky ubytování. Při prohlídce tábora mne zarazil nepořádek kolem chatiček v chlapecké části tábora.

Ukázalo se, že to má svůj důvod; ona zmiňovaná ležérnost se odrazila ve vedení tábora. Pro vedení a dozor nad chlapeckou částí byl vyhrazen jeden vedoucí a jeden pomocný vedoucí v pubertálním věku. Druhý vedoucí musel náhle odjet. Nedostatek dozoru nebyl bohužel nijak kompenzován a to se negativně odrazilo na denním chodu tábora. Vedoucí byli očividně unaveni a rezignovali na vytváření denního programu. Tábor trvá tři týdny a vedoucí se nestřídají! Chodilo se tedy denně k vodě na celé odpoledne, kde se kolem půl čtvrté podávala svačina, ovšem většinou bez jakýchkoliv tekutin!

Dalším nedostatkem byla častá nepřítomnost hlavního vedoucího a jeho neochota zanechat volný přístup k telefonu v kanceláři, kterou při odchodu (často na celé odpoledne) zamykal. Též nebylo jasné, kdo ho v jeho nepřítomnosti zastupuje.

Když jsem se ptal, proč není na pláži dětem nabídnuto pití, dozvěděl jsem se, že není způsob, jak tam těžký kanystr s vodou/stravou dopravit. Nabídl jsem služby našeho džípu a několikrát pití sám dopravil.

Jednou došlo k nebezpečné nehodě při koupání a musela se volat sanitka. Nejsem si jistý, zda někdo z vedoucích měl oficiální kurz plavčíka a první pomoci. Rozhodně nastala nepříjemná situace, kdy nebylo dostatek vedoucích, kteří by dohlíželi na zraněnou dívku a další se věnovali koupání ostatních dětí či je odvedli zpět do tábora, a tak děti seděly hodinu na pláži a čekaly na příjezd první pomoci.

Na táboře byla skupina dětí ruského původu, které byly očividně utiskovány starší českou většinou. Hlavní vedoucí situaci nevěnoval žádnou pozornost a když jsem vyjádřil znepokojení, bylo to zpočátku odmávnuto jako malichernost.

Jedním z důvodů proč jsme se rozhodli zapsat našeho syna na tento tábor byla snaha umožnit mu kontakt s českým prostředím, včetně českého jazyka. Bohužel se ukázalo, že na celém táboře se mluvilo výhradně anglicky, a to také díky tomu, že dvě ze tří vedoucích dívků části tábora byly sice z Čech, ale přijeli do Kanady na letní brigádu, aby si zlepšili angličtinu!

Velice dobře fungovala kuchyně, kde se dvě kuchařky vzorně staraly o naše žaludky a nikdy jsme netrpěli nedostatkem jídla ani pití.

Tento zážitek jsem se po třileté odmlce rozhodl publikovat, jelikož jsem přesvědčen, že rodiče českých dětí si zaslouží být informováni při rozhodování kam v létě umístit své děti a doporučuji jim se před zápisem dětí na jakýkoliv tábor doptat na základní věci:

-Poměr vedoucí/děti

-Kvalifikace vedení. Kolik členů má kurz první pomoci (CPR and Life Saver)

-Kdo je zástupcem hlavního vedoucího a existuje-li vůbec

-Zda-li je dětem umožněno telefonovat či psát domů

-Složení programu

-Plán akce v případě nutné absence jednoho či více vedoucích

-Počet vozidel k dispozici v případě nouze

Doufám, že toto bylo dávno napraveno a že tábor Hostýn

poběží bez zádrhele a poskytne české komunitě vítanou možnost rekreace dětí v hezkém prostředí.

S pozdravem a přáním pěkného zbytku léta

Petr Pulchart-Toronto

ODPOVĚĚ NA ČLÁNEK PANA PULCHARTA

Zdá se mi, že účelem článku pana Petra Pulcharta je jakási kritika dětského tábora Hostýn. Není mi ale jasné, jak se článek má jmenovat. Nemám totiž k dispozici konečnou formu tohoto článku. Jestli titul bude: „*Co je lepší? Aneb zlatá střední cesta*“, pak nevím, co to má co společného s dětským táborem. Celý jakýsi úvod, než se pan Pulchart dostane k jádru svého článku, mi nedává smysl. Je to spletenice slov či hesel a mluví se tam o všem možném, o byrokracii, bezpečnostních opatřeních, dětství, ochranných přilbách, staré vlasti, 11. září 2001, o šroubováku, sekuritních excesech, varování před extrémem, atd. Tento nesourodý úvod, který je odtažený od jádra článku pana Pulcharta, ovšem ovlivňuje i důvěryhodnost kritiky pana Pulcharta. To si ale jistě čtenáři posoudí sami.

Tábor sám patří a je spravován **Asociací Hostýn (A.H.)**, což je nezisková organizace, jejímž účelem je zachovat a podporovat rozvoj kulturního dědictví Čechů a Slováků. Kdokoliv se může stát členem. Kromě dětského tábora je tábor používán k dalším činnostem jako česká Pouť, slovenský Piknik, soustředění křesťanských rodin, rodinné dovolené apod. Letos např. tam byla dvě setkání bývalých účastníků tábora. Jedna skupina byla pro věk zhruba mezi 40 a 50 lety a druhá pro věk mezi 30 a 40 lety. Čtenářům vřele doporučuji podívat se na náš webový soubor na adrese: www.hostyn.org. A.H. má jedenáctičlenný výbor. Josef Maxant je pouze ředitelem dětského tábora, letos to bylo již po osmé. Tábor tedy není spravován nějakým Sdružením, jak se pan Pulchart domnívá. **Všichni členové výboru, včetně mne, pracují zcela zdarma**, jinak by tábor nemohl fungovat. Dokonce i vedoucí dětí se zřikají v poslední době svých odměn.

Při prohlídce tábora pana Pulcharta prý zarazil **nepořádek** v chlapecké části tábora. Údajným důvodem byla **ona zmiňovaná ležérnost ve vedení tábora**. Pan Pulchart by mohl vědět, že děti jsou schopné udělat nepořádek během několika minut. Pokud se mu situace nelíbila, mohl mne na to upozornit, abych zjednal okamžitě nápravu. Případně mohl přiložit ruku k dílu a pomoci nám tábor zvelebit. Ujišťuji pana Pulcharta, že **o nějaké ležérnosti nemůže být ani řeči**. Ke všemu během dětského tábora přistupujeme velice zodpovědně a proto se kvalita tábora neustále zlepšuje.

Jsem v současné době v Evropě, ale pokud si dobře vzpomínám, tak během období dětského tábora, o kterém pan Pulchart mluví, jsme měli 6 vedoucích. Nevzpomínám si, jaký byl počet dětí, ale pravděpodobně kolem 30, každý týden. V Quebecu se doporučuje v případě dětí ve věku 10 až 15 let jeden vedoucí na asi 12 dětí, takže počet vedoucích byl více než dostatečný, asi jeden vedoucí na 5 dětí. **Vedoucí rozhodně nikdy nerezignovali na vytváření denního programu**, který je předem připraven po konzultaci se mnou. Pan Pulchart se udivuje, že **vedoucí se nestřídali**. Střídání vedoucích se nedoporučuje, a děje se pouze v nezbytných případech. To je stejné jako se střídáním manželek. Každé střídání přináší s sebou řadu dodatečných problémů. Trvá to totiž nějakou dobu než se vedoucí seznámí s dětmi a s jejich jednáním a jakékoliv střídání není proto na místě. Jestli během pobytu pana Pulcharta **se chodilo denně k vodě**, tak to bylo z důvodu, že když jsou vedra přes 30 stupňů C, tak se moc dlouho nedá běhat po hřišti a každý hledá útočiště ve vodě. Pan Pulchart by měl ocenit, že máme soukromou pláž na krásném jezeře Lafond, na které se dá koupat a kde provozujeme jízdu na kanoích a kajaku, rybaření, atd.

Ohledně nedostatku nápojů při svačině, to se zřejmě jedná o nějaké nedorozumění. Každé dítě má mít svoji láhev s vodou. Pokud si láhev na tábor nepřivezlo, může si ji na táboře koupit. Máme dva druhy s krásným logem tábora Hostýn. Kromě toho, při každém dovozu svačiny či oběda přivážíme i nápoje. Nedává žádný smysl, abychom při vedrech, když se vozí na naši pláž svačina nepřivezli také nápoje. Zřejmě jsme využili ochoty pana Pulcharta nám s dovozem nápojů pomoci a za to mu děkujeme.

Ředitel tábora **Josef Maxant je zdarma přítomen během dětského tábora nepřetržitě**, s výjimkami, když je nutné jít něco zařídit, jet na nákup potravin, návštěva pláže, aby se přesvědčil zda bezpečnost se dodržuje, kontrola programu a činnosti dětí apod. Tábor se rozkládá na území větším než 10 hektarů (25 akrů) a ředitel tábora nemůže být všude ve stejný okamžik. V tom případě **je normální zamykat kancelář**, v které jsou peníze a léky a jiné cenné věci, aby se tam něco neztratilo. **Ohledně telefonu**, tak fungující a volně přístupný telefon je neustále (alespoň během posledních 30 let) k dispozici v jídelně. Udivuje mne, že si toho pan Pulchart nevšiml, protože děti z tohoto telefonu denně volají svým rodičům.

Ohledně tzv. **nebezpečné nehody při koupání, kdy se musela volat sanitka**, tak to se jednalo o jakýsi epileptický záchvat jedné dívky. Její rodiče nás neupozornili, že již takový záchvat jednou měla. Právě díky nepřetržité ostrážitosti vedoucích tato dívka byla okamžitě vytáhnutá z vody a převezena na vyšetření do nemocnice. V té době byli s dětmi na pláži 4 vedoucí. Koupání ostatních dětí okamžitě přestalo a je normální, že děti za této mimořádné situace čekaly s ostatními vedoucími na pláži, až do příjezdu sanitky. Já jsem byl také přivolán na pláž a doprovázel jsem to děvče v sanitce do nemocnice. (V době mé nepřítomnosti moje kancelář byla pravděpodobně zamknuta.) V době této události měli kurz první pomoci dva vedoucí a v nemocnici ošetřující lékař velice chválil náš správný a rychlý postup při této nehodě. V nemocnici na dívce během jednodenního vyšetřování nic nenašli a diagnóza byla, že se jednalo snad o nějaký **pubertální záchvat podobný epileptickému**. Po jejím návratu do tábora jsme ji již do vody nepustili.

Co se týče **kontaktu s českým prostředím včetně českého jazyka**, tak všichni vedoucí, kuchařky a ředitel tábora umějí česky nebo slovensky a také anglicky a většinou i francouzsky. Na děti se také mluví částečně česky nebo slovensky. Angličtina se používá, protože je to převládající jazyk, kterému skoro všichni rozumějí. Na táboře jsou mnohé děti z Ontaria, Quebecu, USA a odjinud, které česky nerozumějí vůbec. Rodiče by si ovšem měli uvědomit, že v táboře během několika týdnů nemůžeme děti naučit česky, pokud je sami nenaučili mluvit česky u sebe doma během několika let, protože s nimi mluví anglicky či s jiným jazykem.

K několika konkrétním dotazům pana Pulcharta
Poměr vedoucí/děti

Letos bylo na táboře Hostýn celkem 42 dětí, z toho každý týden 26 nebo 27 dětí. Během tří týdnů byli tito vedoucí: Hlavním vedoucím byl 27-letý učitel z Ottawa, dále jeden 20-letý vedoucí z Brna, jeden 19-letý vedoucí z Montrealu a jeden 17-letý pomocný vedoucí z Montrealu. Kromě toho tam byl ještě jeden týden jeden 30-letý vedoucí z Montrealu. U dívek jsme měli dvě dvacetileté staré studentky. V kterýkoliv okamžik jsme tedy měli alespoň jednoho vedoucího na zhruba 4 až 5 dětí. Jestli pan Pulchart ví o nějakém táboře, kde mají tak výborný poměr vedoucí/děti, rád bych o tom věděl. Při tom náš tábor je pravděpodobně úplně nejlépejší ze všech táborů, které nejsou subvencovány, nejen v Kanadě, ale v celé Severní Americe, pokud se nejedná o nějaký putovní tábor, a kde děti bydlí v permanentních chatičkách.

Kvalifikace vedení

Ředitel tábora Josef Maxant (pisatel tohoto článku) vystudoval geofyziku na Karlově univerzitě v Praze a navíc na stejné univerzitě obdržel titul doktor přírodních věd (RNDr.) a v Kanadě pracoval po mnoho let jako inženýr ve firmě Hydro-Quebec. Kromě toho dvacet let vlastnil a řídil lékařskou kliniku. Jeden rok jsem byl pokladníkem v katolické farnosti s obratem kolem 400 000 dolarů. Úspěšně jsem také vedl již osmkrát dětský tábor. Pokud by se našel nějaký dobrovolník, který by chtěl věnovat zdarma svůj čas dětskému táboru, s radostí mu vedení tábora přenechám. Dokonce ho i rádi zaučíme. Pomohla by i bezplatná výpomoc během dětského tábora ve formě údržbáře. Poskytujeme ubytování a stravu zdarma. Třítýdenní tábor ovšem nereprezentuje všechnu práci. Předchází mu příprava, dopisování a telefonování s vedoucími, kuchařkami, rodiči, vybírání peněz, zásobování (nákup potravin a pod.), příprava a publikování inzerátů. Práce pokračuje i po skončení tábora. Administrace spojená s dětským táborem zabírá hodně času.

Zástupce hlavního vedoucího

Tento je určen podle potřeby v případě mé krátké nepřítomnosti. Většinou mne zastupuje šéfkuchařka.

Telefonování a psaní dětí domů

Psaní domů je dětem samozřejmě nejen povoleno, ale i doporučeno. Nejlépe je, když si děti s sebou přivezou na tábor obálky s adresami a s nalepenými známkami. Telefonování je povoleno, ale nepodporuje se vzhledem k tomu, že děti mají tendenci dlouho telefonovat a na táboře máme pouze jednu linku, kterou neradi blokujeme. Pro mezimětské hovory je doporučeno, aby děti měly svoji vlastní kartu, která to umožňuje. Pokud ji ale nemají, půjčíme jim naši kartu.

Složení programu

Pro nedostatek místa zde detailní složení programu neuvádím, ale mezi aktivity patří fotbal, volejbal, plavání, kanoistika, používání kajaku, rybaření, výlety k vodopádům a jinam, různé hry na našem fotbalovém hřišti, noční hry, mezi nejoblíbenější hry patří „Capture the flag“. Časté jsou táborové ohně, dále se provozuje tanec, ruční práce v případě deště, stolní tenis apod. Program se vytváří ve spolupráci s ředitelem tábora, stejně jako jídelníček.

Plán akce v případě absence jednoho či více vedoucích
Žádný speciální plán neexistuje, protože vždy máme nadbytek vedoucích a tak pokud jeden či dva chybějí, nic se neděje.

Počet vozidel k dispozici

Ve většině případů máme k dispozici asi 4 auta. Jedno auto má ředitel tábora, alespoň jedno má kuchařka, alespoň jedno

má jeden z dospělých vedoucích. Zdeněk Nosek, předseda Asociace Hostýn, často pomáhá během tábora a má svoje auto na chatě asi 50 m před vjezdem do tábora, kde pobývá během tábora.

Kvalita dětského tábora

Ujišťuji pana Pulcharta, že kvalita dětského tábora Hostýn je vynikající, a neustále se ještě zlepšuje. Je založena na třech pilířích: **Bezpečnost, kvalitní jídlo a kvalitní program.** O výborné kvalitě svědčí to, že všechny děti, které mohou, se neustále vracejí až do 15 či 16 let. Potom se z nich stávají pomocní vedoucí. Letos např. jeden hoch nechal propadnout velice drahý zaplacený pobyt na táboře s extrémními sporty, jen aby mohl zůstat další dva týdny na našem táboře. Další pět dětí, které přijely původně jen na první dva týdny si to prodloužilo ještě na třetí týden. Dvě děvčátka, která musela odejít na druhý týden se vrátila ještě na třetí týden.

Závěr

Závěrem děkujeme panu Pulchartovi za připomínky. Věříme, že myslel vše pozitivně. Škoda, že svoje námítky nevnesl během své přítomnosti na táboře, abychom si vše lépe objasnili. Dále ho vyzýváme, pokud mu opravdu leží osud dětského tábora Hostýn na srdci, ať nám přijde v roce 2011 zdarma pomoci. Rádi ho uvidíme. Čím více dobrovolníků, tím lepší může být kvalita dětského tábora. Připomínám váženým čtenářům, aby se určitě podívali na internetu na adresu: www.hostyn.org. Posílejte na tábor své děti a vnoučata. Budou mít nezapomenutelné zážitky z mládí na celý život.

RNDr. Josef Maxant,
ředitel dětského tábora Hostýn

Opravdu to není pokus o žabomyší válku???

Pan Cícha v úvodu svého článku: „Žádný pokus o žabomyší válku“ v Satellitu č. 15 poznamenal, a dle mého názoru zcela oprávněně, že si „čtenáři tohoto listu nezaslouží následující řádky“. Bohužel ho ani na okamžik nenapadlo, že si je nezaslouží ani redaktorka Nového domova. Pan Cícha má totiž vzácně selektivní paměť a jeho popis událostí má se skutečností málo společného. Víím to, protože jsem byl jeden z členů té „redakční rady“, která se také dostala na mušku pana autora. Jakožto člen té výše zmíněné rady jsem byl redaktorkou ND požádán, společně s ostatními členy, abych si přečetl příspěvky pana Cíchy a vyjádřil se k nim. To jsem učinil a byl jsem až překvapen, do jaké míry se můj názor shodoval s názory dalších členů rady. V podstatě jsme byli všichni toho názoru, že myšlenky v článcích napsané byly vyjádřeny značně kostrbatě, nebyly nikterak objevené a k tomu všemu si pan autor zcela evidentně vlastní výtvoř po sobě nerad čte. Tolik tedy k názorům na tvorbu pana Cíchy, což v tomto případě není podstatné.

Podstatné je, že průběh událostí byl poněkud jiný, než pan autor uvádí. Je také pikantní, že současná redaktorka ND není tak úplně první, která si s panem Cíchou prožívala své. Jako mnoho jiných autorů si i pan Cícha zřejmě myslí, že se jeho díla musí dostat na stránky tisku, protože v opačném případě se lidstvo řítí do katastrofy, proti které je nukleární válka pouze slabý odvar. Výsledkem toho ovšem je, že neotisknutí je bráno jako osobní urážka a podle toho také reaguje. A tak se redaktorka ND stala terčem poněkud jízlivých dopisů, které zpočátku trpně snášela a pak pana Cíchu požádala, aby s tím už přestal. Tolik tedy k tomu zákazu posílat příspěvky

do ND. Ta další obvinění jsou ještě nesmyslnější.

1. Nevím, jak se pan Šuchma do celé této záležitosti dostal, ale jeho korespondenci jsem, jako člen té redakční rady, četl a mohu směle říci, že jsem obsahem nebyl příliš okouzlen. To jsem také panu Šuchmovi napsal a zdůrazňuji, že šlo o výměnu dopisů mezi redaktorkou, redakční radou a panem Šuchmou. Pan Cícha s tím neměl nic společného a je mi záhadou, jak pan Šuchma došel k názoru, že může soukromou korespondenci posílat dál.

2. K povzdechnutí, že „o nás bez nás“ mohu pouze říci, že je to nesmysl. Pan Šuchma také tohoto obratu použil s tím, že dodal, že „obviněný má právo, aby se hájil“. Obratem jsme se mu pokusili vysvětlit, zřejmě zbytečně, že pana Cíchu z ničeho neobviňujeme - prostě jeho příspěvky nepovažuje ani redaktorka, ani redakční rada za dostatečně kvalitní. Navíc, redakční rady nikdy nepracují přímo s autorem (aspoň by neměly). Jde totiž právě o objektivitu a odstranění osobního vlivu na členy rady. Mimochodem, snad jako perličku, bylo dobrým zvykem právě v totalitních režimech toto pravidlo porušovat, a tak měli různí soudruzi možnost rozhodování rady ovlivňovat - pravda, oni měli metody, které byly ještě razantnější než způsoby pana Cíchy.

3. Po výměně názorů s panem Šuchmou napsal pan Cícha svůj vlastní dopis členům redakční rady. A opět se dostáváme k té zvláštní selektivní paměti. Já osobně jsem panu Cíchovi odpověděl, a to co nejkonkrétněji, a opravdu jsem se snažil být slušný. Došlo asi ke třem výměnám, takže soudím, že mé dopisy našly svého adresáta. Jedním slovem, pan autor se odpovědi dočkal: ne, že ne!

4. K tomu, že pan Šuchma chtěl zveřejnit korespondenci mezi ním, redaktorkou a redakční radou, mohu pouze říci, že si pan Cícha opravdu hraje s básnickou licencí, ale na místech, kde se to moc nesluší. O zveřejňování nebylo ani řeči, řeč byla o posílání soukromé korespondence dalším lidem. Proti tomu se opravdu dva členové rady ohradili (já jsem byl jeden z nich). A názor jsem nezměnil - i nadále mi tento krok pana Šuchmy připadá silně nevkusný - člověk by očekával, že by se pan Šuchma mohl aspoň předem přeptat, zda s tím souhlasíme.

No, a co k tomu všemu dodat? Ohradil jsem se proti stížnosti pana Cíchy z několika důvodů. Za prvé mi to celé připadá velice nefér vůči redaktorce ND, která se opravdu snaží a také dosahuje výsledků. Za druhé mi to připadá nefér vůči členům redakční rady, ale - a to nejvíce - něco mi ten článek pana Cíchy připomněl, a v tom má pan autor pravdu: Takovým snůškám nepravd a polopravd, jaké se mu podařilo vpravit do jednoho sloupku, jsme bývali za vlády jedné strany vystavováni dnes a denně.

Jiří Adler,
za redakční radu Nového domova

Jen stručně

Jiří Adler, kolega z vancouverského Divadla Za rohem, reagoval dlouze a oficiálně, nazýváje mne panem autorem, na můj text o žabomyších válkách, který vyšel v Satellitu (č. 15., 2010).

Místa v krajských novinách není nazbyt a tak tedy jenom následující k elaborátu Jiříka Adlera: Necht' si laskavý čtenář pozorně přečte oba texty, jeho i můj, na který on odpovídá.

Bystřejšímu čtenáři, věřím, bude leccos hnedle jasné.

S přáním pěkného zbytku léta všem čtenářům Satellitu, Nového domova, J. Adlerovi a členům redakce ND, za které odpovídal.

Vladimír Cícha- Vancouver

Fiddler's Dell Bar & Grill

Since 1954
Licensed under L.L.B.O.

Evropská a kanadská kuchyně

Slovenský i szegedinský guláš s knedlíky, smažený sýr, řízek!

V neděli, v pondělí a ve středu můžete mít populární křidélka!

Dvacet točených domácích i dovezených piv

Velká obrazovka, na které můžete sledovat přímé fotbalové i hokejové přenosy!

Na vaši návštěvu

na 781 Annette St. (křižovatka Jane St.) v Torontu

se těší

Jozef Karol; Tel.: 416/767-8882

TOČENÝ PILSNER URQUEL A CZECHVAR
V ZÁPADNÍM TORONTU!

PORTRÉTY, KRESBY, OLEJOMALBY, KOLÁŽE

Z výstavy Puzzle

MARIA GABÁNKOVÁ

TEL.: (416) 535-8063; FAX (416) 530-0069

www.paintinggalleries.net

e-mail: gabankova@paintinggalleries.net

Frank Tesař - Baťovec a voják

Někteří čtenáři si možná budou pamatovat článek *Milostné dopisy z Nigerie aneb Frank Tesař - 95 romantických let*, který v tomto časopise vyšel začátkem prosince minulého roku. A budou si možná pamatovat romantický příběh Franka Tesaře, baťovce v Nigerii a Svatavy Kapounové v ČSR, který začal tím, že Frankův spolubydlící pan Neumann poslal domů fotografii, na které byl i Frank, ta se dostala k Svatavě, Svatavě se Frank na fotografii líbil, poslala mu pohlednici a on jí odepsal, pak se to zkomplikovalo válkou a ta když skončila, Frank poslal rodičům Svatavy paměťhodný dopis, v němž je požádal o Svatavinu ruku a zakončil nesmrtelnými slovy: "Jistě je pro Vás velmi těžké dát někomu dceru, koho neznáte a kterého nezná osobně ani Vaše dcera" (a kterou osobně neznal on). Vzali se v Nigerii v roce 1947, měli spolu dva syny, kterým dali biblická jména Petr a Pavel a žili spolu šťastně, nejdříve v Nigerii a potom do dubna 2005 v Kanadě, kde Frank dosud žije se vzpomínkami a s dopisy, které si víc než před šedesáti roky vyměnili..

V onom článku jsem se zmínil, že si ještě popovídáme o Frankovi baťovci a vojáku. I to je příběh, hodný zaznamenání, už proto, že je znamenitě zaznamenaný ve Frankových dopisech i v drobných studiích, jako třeba "Employment with Bata" a "Cesta do Afriky a Kanady".

Frank se narodil 2. prosince 1914 v Nedakonících u Uherského Hradiště. V srpnu 1934 začal pracovat jako prodavač v Baťově prodejně obuvi v Prostějově; rok nato byl přeložen do Zlína na hlavní prodejnu na Náměstí Práce a později převzal dámské oddělení jako vedoucí. Pozici vedoucího zastával i na svém posledním místě ve Zlíně, v Americké Etáži. Poslali ho také do kurzu hindustánštiny (myslil si, že ho pošlou do Indie). Stalo se něco jiného. Nechám mluvit Franka, poněvadž jeho popis výstižně zachycuje baťovský styl práce:

"Mezitím ale, v pondělí 14. února 1938, mě zavolali do kanceláře; první otázka byla, máte cestovní pas? Odpověděl jsem, že nemám, řekli tak dobře, my Vám ho obstaráme.

Poslali mě do Baťovy nemocnice na prohlídku na oddělení pro tropické nemoci a příští den (prohlídka dopadla dobře) mi řekli, v neděli 20. února jedete do Lagosu, v Nigerii, v Západní Africe. Vlakovodí z Zlína v 6 hodin ráno. Zůstanete zde v exportním oddělení, připravíte si cestovní řád a různé informace co se týká Nigerie. Ve středu jsem spakoval svých pár švestek a jel jsem domů do Hradiště. Když mě maminka otevřela dveře, tak se podívá, co všechno mně nesou z nádraží a ptá se, jestli jsem skončil u Baťů. Když jsem jí řekl že nekončím, ale jedu lodí do Nigerie, "ale Bože a kde to je?" Když jsem jí ukázal na mapě Afriku a Nigerii, zalomila rukama a hned se křížovala. Když se z toho vzpamatovala, ptá se, jestli zůstanu teď pár dní doma, ale já musel vzít hned druhou lokálku a jet zpět do Zlína, odpoledne k Neherovi nechat ušít nějaké šortky a lehký oblek, pak práce v kanceláři, všechno připravoval na odjezd. Bratry jsem ani neviděl, poslal jsem jim lístek z Londýna na rozloučenou. V Exportním oddělení se pilně pracovalo, práce bylo hodně, ale nikdo se mě nezeptal, jestli umím anglicky, to je nezajímalo. V kanceláři jsem zjistil, že já jedu v neděli ráno a jedna slečna odjížděla též do Nigerie, ale v sobotu večer, ale jinou lodí, proč nejedeme stejnou lodí? Jela se totiž vdávat za jednoho našeho zaměstnance. Na moji otázku se pánové jen usmáli, ovšem baťovská taktika: žádný z nás neznal anglicky, kdyby jsme jeli stejnou lodí, mluvilo by se jen česky, když jsme jeli zvlášť, tak za tři týdny lodí jsme se něco anglicky museli naučit.

Začneme odjezdem; neděle 20. února 1938 v 6 hodin ráno lokálka do Otrokovic, rychlík do Prahy, dále do Norimberku, kde jsem přesedl na Schnellzug nach Ostende (vše co jsem znal německy), dál lodí přes kanál do Doveru a vlakem do Londýna. Tam jsem přespal (v Grosvenor Hotelu) dvě noci a toulal jsem se po Londýně, kde jsem musel najít cestovní kancelář, kde mi vystavili lístek na loď. Naštěstí, když se se mnou nemohli domluvit, někde tam našli nějakého Čecha, ten mi všechno vyřídil a dal mi adresu, kde bydlí, abych přišel na večeri, jeho paní byla Angličanka. Odjezd z

Londýna rychlíkem 23. 2. 38 do Liverpoolu na loď. Tento vlak byl speciální, který stavěl jen na jednom místě, v Coventry, bral cestující jenom, kteří jeli na tuto loď."

Ve vlaku si v jídelním voze přisedl k dvěma pánům a když přišel číšník s jídelníčkem, vybral si něco cenově uprostřed, číšník přinesl flašku vína, páni se s ním skamarádili (podle Franka to udělala ta flaška vína) a poněvadž také jeli do Nigerie, leccos mu ukázali. Například, když se jejich loď (jmenovala se ACCRA, patřila společnosti Elder Dempster Line a byla potopena německou ponorkou během války) později zastavila v Las Palmas na Kanárských Ostrovech, vzali ho sebou do města, aby poznal večerní život.

Místa, kde jejich loď stavěla: Madeira, Kanárské ostrovy, Dakar, Konakry, Freetown, Monrovia, Abidjan, Takoradi, Accra a Lagos, hlavní přístav Nigerie, kde přistáli 11. března (na jiném místě udává 13. březen jako den přistání) 1938. Frankovi se život na lodi zamlouval: "Pořád se jen jedlo, popíjelo a slunilo, také různé hry na palubě a koupaliště."

V Lagosu nastoupil v Baťově prodejně jako zástupce vedoucího. "Ubytování jsme měli nahoře prodejny. Vedoucí byl Slovák, za tři měsíce jel na dovolenou, já jsem převzal prodejnu a deset zaměstnanců, účetní, pokladnice a prodavači a prodavačky, ovšem všichni černí. Od vedoucího jsem taky koupil auto, *Hudson-Teroplane*, Americké, jezdit jsem neuměl, ale brzy jsem se naučil. Koncem roku 1939 jsem byl poslán na sever Nigerie (KANO), kde jsem otevřel novou prodejnu. Jel jsem autem (doma neměl ani kolo) z Lagosu do Kana úplně sám, cesta pralesem, žádná asfaltka, vzdálenost přes 1000 km. Žádná hospoda, žádná benzinová pumpa, jídlo pokud možno sebou, benzin taky, když bylo štěstí a někde ve stanici stál vlak, tak se šlo do vlaku na nějaké jídlo. Po cestě někde se uviděla cedule (slon jede na koloběžce), výstraha, že přecházejí sloni, jinde zas výstraha na opice a podobně."

A pak přišel rok 1940 a Frank se v říjnu dobrovolně přihlásil do československé armády v Anglii. Ve své Cestě do Afriky a Kanady to Frank popisuje takto: "Firma mě uvolnila. Přijel jsem lodí zase do Liverpoolu, tam jsem čekal asi tři dny, až pro mne přijel náš oficír a odvezl mě do kampu, pak jsem začal vojančit. Za nějaký čas jsem byl přidělen k dopravnímu vedoucímu důstojníkovi jako šofér, tam strávil delší dobu jako šofér. Absolvoval jsem parašutistický kurz, tři týdny u Angličanů, to byl kurz, kde se nesmělo chodit pomalu, všechno klusem i když se šlo fasovat jídlo, až jsme toho měli dost, tak jsme šli skákat, napřed několik skoků z balónu a pak na letadla. Vše dopadlo dobře, ani jeden raněný, jen jeden ztratil hodinky při skoku, ale ty jsme pak taky našli. U tankové roty jsem jezdil s tankem. Až po dobu, kdy se armády vylodily ve Francii, jsme jezdili po Anglii, Skotsku a Walesu po manévrech, nenechali nás dlouho sedět na jednom místě. Po vylodění armád nás přestěhovali do Francie, kde jsme drželi Němce v obsazeném Dunkerque.

(Z této doby pochází zajímavý novinový výstřižek - možná z *Kanadských Listů* - s fotografií německých vojáků vzdávajících se jiné skupině vojáků a tímto textem:" Čs. obrněná brigáda pod vedením gen. A. Lišky podnikla na počest '28. X. 1918' pečlivě plánovaný útok na několik menších farem obsazených Němci koncem října 1944 u Dunkerque. Naším se podařilo zajmout na sto nepřátelských vojáků a tuto scénu zachycuje náš obrázek. Při jejich výslechu se dobře uplatnili příslušníci brigády mluvící česky a německy. Jakýkoliv materiál o našich vojácích u Dunkerque lze poslat na: Guz Rommelaere, 15, Vallée l' Yser, 594 70 Esquelbercq, Francie. Půjde do tamního vojenského muzea.")

"Když přišel mír, naše armáda se připravovala na odjezd do Prahy. Kolona jela přes Francii a Německo do Prahy. Co se týká mojich medálů, mám jich asi šest, ale to nejsou žádné velké medály jako Válečný Kříž a podobně..."

Našli jsme tři dokumenty, kterými byly Františku Tesařovi uděleny medaile:

1. Pamětní medaile k osvobození Dunkerque, udělenou městem Dunkerque Františku Tesařovi za účast v bitvách za osvobození Dunkerque v květnu 1945.

2. Československá medaile za zásluhy II. stupně v uznání vynikajících vojenských činů mimo boj, jimiž se zasloužil o československou armádu. Tento dokument, datovaný 21. července 1945, nese podpis pozdějšího prezidenta Republiky Československé, gen. Ludvíka Svobody. (Myslím si, že přes zvučnost titulu muže, jenž tento dokument podepsal, ten, jemuž byla medaile udělena, ho lidsky vysoce převyšuje. Takto Svobodu ve svých Pamětech viděl prof. Václav Černý: *Na rozdíl od celého národa jsem nikdy ani minimum národní naděje nespojil s osobou generála Svobody, věděl jsem od února, že postrádá mravní přímosti, má myšlenkový obzor a potenciál podřízeného velitele střední vojenské jednotky. Národní neinformovanost, žijící z legend, proměnila ho v symbol národní brannosti, a on pouze sám uvěřil kolektivnímu omylu, vzal za bernou minci metály na svém kabátě a*

A Beautiful Place to Fly

Edenvale Aerodrome

5195 Hwy 26 East
Stayner, ON
L0M 1S0

Helicopter Tours Coming Soon...

For more information contact us at
(705) 428-3112 or info@edenflight.com

Flight Tours, Flying School, Plane & Hangar
Rentals, Restaurant on Site and Much More...

funkce, jimiž ho postupem doby ověsili.)

3. Pamětní medaile k 55. výročí konce II. světové války za účast v boji za národní osvobození v letech 1939 - 1945. Udělující dokument je datován v Praze 8. května 2000 a podepsal ho předseda vlády ČR Miloš Zeman.

"Možná, že jste i doma četli, jak se povyšují legionáři, napřed jsem byl povýšen jako poručík a v dalším povýšení jsem podplukovník. Tady si to Frank - který mimochodem válku skončil jako *staff sergeant* - trochu spletl: mezi jeho dokumenty jsme našli Výpis číslo 244 z Federálního ministerstva obrany ČSFR ze dne 3. prosince 1992, podepsaný ministrem obrany ČSFR, Ing. Imrichem Andrejčákem, povyšující Františka Tesaře do hodnosti nadporučíka ve výslužbě. Na podplukovníka ve výslužbě byl povýšen 28. října 1999 ministrem obrany (teď už jen České Republiky), Vladimírem Vetchým.

Ale nazpět k Frankovu vyprávění. Je konec války, Frank se vrátil s československou armádou do Československa a ještě pořád jako člen armády, začal pracovat pro UNRRU, vrátil se do Anglie, a řídil nákladní auta ze skladiště do Portsmouth, pak je dopravil do Ostende a zase po silnici do Prahy. V Anglii kontaktoval *British Shoe Co.* v Tilbury, kde si vyjednal návrat do Nigerie, kam připlul těsně před vánoci 1945.

1. ledna 1946 v Abu převzal od svého předchůdce pana Švehlíka dvě prodejny, a další dvě - každá vzdálená přes 100 km od Aby - tam potom otevřel. V Abě také nakupoval gumu a vedl gumovníkové plantáže. A bylo to v Abě, kdy...

Ale nechme mluvit našeho hrdinu: v jeho črtě Cesta do Afriky a Kanady. Strýc Franta Tesař: Při čundrování pralesem a po plantážích jsem si vzpomněl, že před válkou jsem si vyměnil dopis s nějakou slečnou z Brna, když jsem našel její adresu, rozhodl jsem se, že té slečně napíši, ale jak začít, jednoduše MILÁ SLEČNO NEBO PANÍ. Dál nemusím popisovat, byla ještě slečna, ale tohle už známe z předešlého článku. Tak jen heslovitě: "Když jsem dostal telegram, kdy teta (Svatava) přiletí (byl jsem v Abu), vzal jsem letadlo a letěl do Lagosu. " To už náš hrdina zase zní jako Clark Gable v Jihu proti severu. "Tam mě (5. listopadu 1947) čekala na letišti slečna Svatava Kapounová s jedním Baťovcem, představili jsme se (první setkání ženicha a nevěsty), podali si ruku, dali pusy (z tohoto scénáře by se možná mohla něco přiučít i tak skvěle organizovaná firma jako je ta, již byl Frank Tesař zaměstnancem), tak jsme začínali náš dlouhý život spolu. Často o tom spolu mluvíme a jak nám to všechno dobře vyšlo." V této črtě svým synovcům a neteřím se Frank zapomněl zmínit, že se se Svatavou vzali v malém katolickém misijním kostelíku v Abě 8. listopadu 1947 (museli si pospíšet, vízum bylo Svatavě uděleno s podmínkou, že se do 72 hodin po příjezdu do Nigerie vdá). Oslavili svou svatbu v Evropském klubu, který se nacházel hned vedle Frankova bungalovu. Na oslavu pozvali všechny místní rezidenty v celkové počtu 30.. A hned po svatbě musel Frank všecko předat novému vedoucímu, poněvadž byl přeložen do Benin City, kde převzal stanici, která kupovala gumu a prodejny obuvi v Sapelle (v Sapelle byla také stanice na výkup gumy a přístav, z něhož se guma odvážela do Evropy), Benin a Warri. Dlouho se tam nezdržel - o necelý rok později (v říjnu 1948) byl přeložen jako vedoucí do Jos řídit prodejny obuvi v Jose a Zarii (Zaria byla od Jos vzdálena 200 míl). Svatava byla těhotná (čekali to v prosinci) a to byl hlavní důvod, proč Frank žádal o přeložení do Jos: bylo tam nejlepší klima v Nigerii. V Jos se jim narodil syn Petr. Po delší dovolené koncem roku 1949 (vrátili se do Lagosu až 5. ledna 1950) přesídlili do Kano, kde Frank převzal hlavní sběrnou kůží (s dvěma pobočnými sběrnami v okolí, a dvě prodejny obuvi v Kano (jednu velkoobchodní a jednu

maloobchodní) a jednu prodejnu v Zarii. 1950 byl dobrý rok na kůže: jen kozích kůží za týden nakoupili až 8.000 - vedle tisíců kůží hovězích a ovčích a dokonce i značný počet hadích. V Kanu se manželům Tesařovým narodil (29. října) Pavel, druhý syn.

V roce 1956, kdy manželé Baťovi navštívili Nigerii, Frank Tesař zažádal o přeložení z Nigerie do Kanady. Hlavním důvodem jeho rozhodnutí odejít z Nigerie byli jejich děti. V Nigerii pro evropské děti prostě nebyly školy. Ale než-li Frank a jeho rodina opustili Nigerii, dvě epizody stojí za zaznamenání: v roce 1953 došlo v provincii Kano k potyčkám mezi severními Hausasy, kteří byli většinou mohamedáni a jižními křesťany a Frank Tesař byl na jeden rok ustanoven zvláštním policejním komisařem. Po deseti dnech se všecko uklidnilo a tak Frankova policejní kariéra rychle skončila.

O dva roky později, v červnu 1955, Frank (a pravděpodobně všichni zaměstnanci firmy Baťa) dostali dopis od Tomáše Baťi. Dopis (bez čárek a bez háčků) je datovaný 29. června 1955 a Tomáš Baťa v něm píše: "...Jak jste zajisté slyšeli, podniká komunistická vláda Československa rozmanité akce za tím účelem, aby lidé československého původu navštívili různé sportovní a kulturní podniky v Československu. Mnohým je naznačováno, že jest to pro ně vhodná příležitost navštívit své příbuzné... Dovedu si představit, jak mnoho z Vás touží po tom zase jednou uvidět své rodiče nebo sourozence. Chápu dobře, jak je to těžké býti stále odloučen; chápu to tím lépe, že já sám za poslední války jsem neslyšel od své matky celou řadu let... Považuji za svou povinnost varovat před cestou do Československa... Důvěru veřejnosti v naši organizaci a tedy ve všechny ostatní spolupracovníky nemá nikdo právo poškozovat a proto cestování do Československa za dnešních okolností není slučitelné se spoluprací s námi. Důrazně Vám proto doporučuji, abyste se nenechali zlákat pěknými sliby komunistické vlády..." Zajímavý je začátek posledního paragrafu Baťova dopisu (připomeňme si, že byl psán sedm let po komunistickém puči a 34 roky před pádem režimu): "Nepovažuji za vyloučeno, že snad přece jenom se dočkáme všichni toho, co si jistě každý toužebně přeje, totiž novou organizaci Evropy a světa, organizaci, ve které i národ český a slovenský se budou moci pokojně vyvíjet a která bude považovat osobní svobodu za jednu ze svých základních práv."

V březnu 1957 Tesařovi opustili Nigerii na dobro. Zastavili se v Lisabonu a v Paříži, v East Tilbury v Anglii, kde Baťova firma měla továrnu i ústřední kancelář, si Frank vyřídil přemístění do Kanady. Jak jsme se zmínili, požádal Frank o přeložení do Kanady Tomáše Baťu, když manželé Baťovi v předchozím roce navštívili Nigerii. Pan Baťa - po návratu do Anglie - věc předložil řediteli v Tilbury, který mě pak sprndul, že jsem šel za jeho zády, to že se mu ještě nestalo, přesto že mi pomůže do Kanady. A pomohl. Zařídil cestovné do Kanady, *veškerá zavazadla - těch bylo přes dvě tuny, to všechno platila firma...* V Kanadě začínal v prodejně ve Val d'Or v Quebecu, ale v květnu 1958 byl přeložen do Toronta jako vedoucí prodejny. Těch pak vystřídal několik, než v roce 1979, po 45 letech u firmy Baťa - odešel do důchodu. Ale ne úplně. Zatímco Svatava pracovala v bance, Frank ještě tu a tam příštích pět let zaskočil u Baťu. K Frankovým 75. narozeninám syn Petr rodičům zaplatil cestu kolem světa. Trvala 18 dní. A stála za to.

Frank je pořád štíhlý a rovný, i když ho možná minulý rok trochu pocuchal. A už se těší, že až dokončím tento článek mu vrátím ty nádherné milostné dopisy z Nigerie, které mi k napsání tohoto článku (dost nerad) zapůjčil.

Josef Čermák

Dvě hospody na jednom rohu naproti AGO

(Dundas a McCaul)

v místě, kde je piva jako šafránu!

Na pípě jsou desítky evropských piv a mezi nimi Pilsner Urquell a Czechvar!

K tomu jídlo po celý den

Otevřeno sedm dní v týdnu od 11 do 2 ráno.

Village Idiot Pub

126 McCaul St.
Toronto, Ontario M5T 1W2
Tel.: 416/597-1175
E-Mail: idiot@atef.ca
www.villageidiotpub.ca

Sin&Redemption

136 McCaul ST.
Toronto, Ontario M5T 1W2
Tel.: 416/640-9197
E-Mail: sinners@atef.ca
www.sinandredemption.com

We ship cars
Worldwide.
We also do
Direct Consolidation
to Prague.
More importantly,
We will look after you.

We have garnered and nurtured a solid reputation for confidentiality, reliability, competitive rates and customer service.

Take the worry out of shipping and get in touch with us today - We'll always be there for you.

In Toronto call: 905.265.0882
www.awfforwarding.com

V Torontu je gólů méně než šafránu

V červnu, kdy se hrálo MS v kopané v JAR, hrála se i tři utkání v Torontu. 270 minut hry však nepřineslo ani jednu branku. Všechny zápasy se skončily 0:0. Trochu se zlepšila situace v červenci, kdy torontští fotbalisté v sedmi zápasech vstřelili šest branek. Vrcholem letní sezóny byl skvělý zápas proti mexickému Cruz Azul, který torontští vyhráli 2:1, ale pak opět upadli do průměru a 30. srpna hrálo FC s Real Salt Lake opět 0:0. A to ještě hosté nastřelili dvě tyčky v závěru utkání. Pokud si někdo tedy chtěl zlepšit chuť v přátelském utkání Kanady s Peru, byl zklamán. Po solidním výkonu v prvním poločase, v druhém naprosto zmizel střed pole a kanadští fotbalisté prohráli 0:2. V Evropě asi byla největší senzací prohra Francie s Běloruskem 0:1 doma. Slovensko si dokázalo poradit s Makedonií. Zápas českých fotbalistů Litvou se hrál až po uzávěrce tohoto čísla.

Mamý byl souboj Kanadčanů Simpsona (15) a Hutchinsona (13) s peruánskou obranou.

Naše internetové stránky

Satellite 1-416

Výběr z článků v našich novinách. Aktuální vždy v den vyjítí novin.

www.satellite1-416.com

www.zpravy.ca

www.zpravy.org

Předchozí číslo v PDF

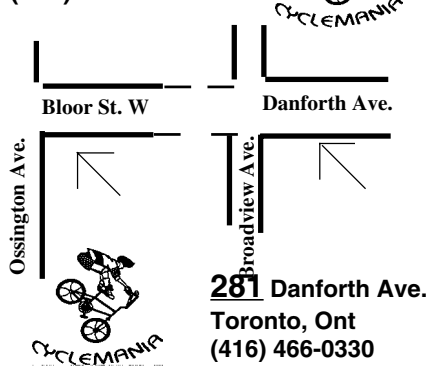
www.15.satellite1-416.com

www.15.zpravy.ca

Kalendář

Co se připravuje v krajské komunitě v Kanadě
www.kalendar.satellite1-416.com
www.kalendar.zpravy.ca

863 Bloor St. W.
Toronto, Ont.
(416) 533-0080

Futbalisti nakoniec uštvali šťastenu

Slovensko-Makedonie 1:0

BRATISLAVA-SME-Nehrali úžasný futbal, ale po dráme so šťastným koncom sa slovenskí reprezentanti dočkali ovácií vďačných fanúšikov, ktorých bolo na štadióne na Pasienkoch opäť raz menej, než si hráči želali. V úvodnom zápase kvalifikácie na majstrovstvá Európy Slovensko zdolalo Macedónsko 1:0 gólom Hološka v nastavenom čase.

Tím trénera Vladimíra Weissa zvládol zradnú úlohu favorita najmä zásluhou nezdolnej bojovnosti a viery, že vytúžený gól a s ním aj tri povinné body za víťazstvo nakoniec prídu. Macedónci sa na slovenský tím výborne pripravili takticky, presadzovali sa aj individuálne.

V prvom polčase umne a pružne uzatvárali priestory okolo vlastnej šestnástky a na druhej strane hrozili protiútokmi, pri ktorých sa do šancí dostával nielen uznávaný útočník milánskeho Interu Pandev.

Gambrinu liga

V dohrávke 7. kola rozstřílela Sparta poslední Brno 5:0. Již v první minutě skóroval Wilfried a v 35. minutě a v 36. minutě upravili poločasové skóre Pamič a Vacek. V druhém poločase pak skórovali Kucka a Sionko. Vedoucí Plzeň vyhrála v Budějovicích 3:0. Stejným výsledkem zdolal i Jablonec Slovácko. Ústí v teplickém exilu porazilo Bohemku 1:0 brankou Volka. Boleslav se vrátila na třetí místo, když využila sedmdesátiminutové přesilovky proti Liberci a vyhrála 3:1. Příbram si dokázala doma poradit s Hradcem 1:0. V pátečním předejře vedla Slavia v druhém poločase nad Olomoucí brankou Jaroslava Černého z dobrých třiceti metrů. Deset minut před konce využil Hubník nedorozumění v obraně červenobílých a vyrovnal na 1:1.

Gambrinus liga

1. Plzeň	7	6	1	0	17:5	19
2. Olomouc	7	4	3	0	15:5	15
3. Boleslav	7	4	1	2	11:6	13
4. Sparta	7	4	0	3	13:5	12
5. Jablonec	7	3	2	2	10:8	11
6. Teplice	7	3	2	2	8:8	11
7. Slavia	7	2	3	2	9:10	9
8. Příbram	7	2	3	2	3:5	9
9. Budějovice	7	1	5	1	5:7	8
10. Hradec	7	2	2	3	5:8	8
11. Ústí	7	2	2	3	5:9	8
12. Liberec	7	1	4	2	7:8	7
13. Slovácko	7	2	1	4	7:11	7
14. Bohemians	7	1	3	3	7:10	6
15. Ostrava	7	1	2	4	5:9	5
16. Brno	7	1	0	6	6:19	3

Corgoň liga

Šlágrem sedmého kola Corgoň ligy na Slovensku bylo utkání v Senici, kde domácí FK zdolali Slovan Bratislava 3:2. Vedoucí branku domácích vstřelil již ve 4. minutě Tomáš Koňa. Další dvě branky připojil Ondřej Smetana. Za Slovan skórovali Karim Guédé a a Samuel Slovák. Senica se tak vyhoupla do čela tabulky. Na druhé místo se dostala Trnava bezbrankovou remízou s mistrovskou Žilinou, která je čtvrtá. Pátý je Ružomberok, když vyhrál brankou Pekára nad Banskou Bystricou 1:0. Ostatní výsledky: Dubnica-Dunajská Streda 2:1, Nitra-Zlaté Moravce 1:1, Prešov-Košice 1:1.

Corgoň liga

1. Senica	7	5	1	1	9:7	16
2. Trnava	7	4	2	1	11:3	14
3. Slovan	7	4	1	2	14:6	13
4. Žilina	7	3	4	0	12:6	13
5. Ružomberok	7	4	1	2	6:5	13
6. Zl.Moravce	7	3	2	2	7:7	11
7. Nitra	7	3	2	2	8:11	11
8. Bystrica	7	2	2	3	6:6	8
9. Dubnica	7	2	1	4	7:12	7
10. Dun. Streda	7	1	1	5	6:12	4
11. Košice	7	0	3	4	3:9	3
12. Prešov	7	0	2	5	3:8	2

Sutton

Rosti Brankovsky

Broker
Jedinečné služby

Pro prodej:

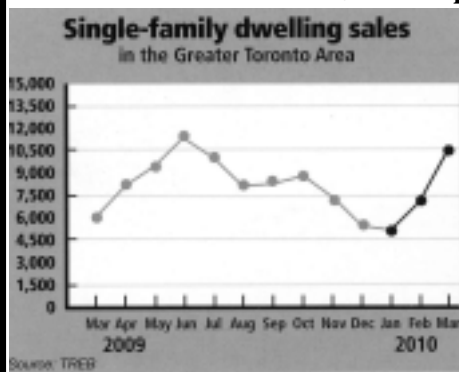
analýza trhu, obchodního trendu, místa, příprava domu pro prodej.

Pro kupce:

denní zasilání nabídky e-mailem, osobní prohlídka nemovitostí, finanční asistence.

Jsem tu pro vás!

Sutton Group-Bayview
Realty Inc. Brokerage
416 483-8000
direct 416 443-9268
www.brankovsky.com
e-mail:
rosti@brankovsky.com

NitraTravel INC.

Getaway spa in Eastern Europe!

Relaxation Escapes to Renew

HEART
OF EUROPE
HOLIDAYS
DIVISION OF

UNIGLOBE
Enterprise Travel Ltd.

1221 YONGE STREET
(BY SUMMERHILL SUBWAY STATION)
TORONTO, ON M4T 2T8
Phone: 416-504-3800 Toll free: 1-800-825-7577
blanka@premieregroup.com
dagmar@premieregroup.com
travel@heartofeuropetoholidays.com

Business Hours:
Mo-Fri: 9:00am-5:00pm Sat: 9:00am-3:00pm

TRAVEL AND MEDICAL INSURANCE, AIRLINE TICKETS
WWW.TICO.CA #1810380